

» Idź do

- Spis treści
- Przykładowy rozdział

» Katalog książek

- Katalog online
- Zamów drukowany katalog

» Twój koszyk

- Dodaj do koszyka

» Cennik i informacje

- Zamów informacje o nowościach
- Zamów cennik

» Czytelnia

- Fragmenty książek online

» Kontakt

Helion SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel. 032 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
© Helion 1991-2008

Head First. Fizyka. Edycja polska

Autor: [Heather Lang](#)

Tłumaczenie: Julia Szajkowska, Paweł Szajkowski

ISBN: 978-83-246-2178-1

Tytuł oryginału: [Head First Physics: A Learner](#)

Format: 200×230, stron: 936

Naucz się myśleć jak fizyk – obserwuj, eksperymentuj, rozwiąż zadania!

Jeśli przeraża Cię myśl o kolejnej klasówce z fizyki, chciałbyś zrozumieć, jak funkcjonuje otaczający Cię świat, albo lubisz poznawać nowe rzeczy – ta niezwykła książka jest właśnie dla Ciebie. Masz przed sobą nowoczesny podręcznik, skonstruowany według najnowszych metod z zakresu teorii nauczania. Dzięki niemu nie tylko zrozumiesz prawa fizyki, ale również polubisz rozwiązywanie zadań z tej dziedziny. Oto książka, z którą fizyka stanie się Twoim ulubionym przedmiotem.

Książka „Head First. Fizyka. Edycja polska” stanowi kompletny podręcznik do mechaniki i podstawowych zastosowań fizyki. Dzięki niej opanujesz zapis liczb w notacji naukowej, poznasz jednostki układu SI, dowiesz się, jak pracować z wektorami, zrozumiesz zasady dynamiki Newtona i prawa rządzące ruchem po okręgu oraz prostym ruchem harmonicznym. Krótko mówiąc, z pomocą tego podręcznika nauczysz się utożsamiać wiedzę fizyczną ze zjawiskami, które obserwujesz codziennie wokół siebie, a także wykształcisz w sobie umiejętność rozwiązywania rozmaitych problemów fizycznych.

- Wykresy, równania i wektory
- Równania ruchu
- II i III zasada dynamiki Newtona
- Zasada zachowania energii
- Ruch obrotowy i ruch po okręgu
- Potencjał grawitacyjny
- Funkcje sinus i cosinus
- Prosty ruch harmoniczny

Z tym podręcznikiem fizyka stanie się prosta i fascynująca!

Spis treści (skrótowy)

Wstęp	33
1. Myśl jak fizyk: <i>Na początku...</i>	45
2. Nadajmy temu wszystkiemu jakiś ZNACZENIE: <i>Jednostki i pomiary</i>	61
3. Notacja naukowa oraz pole powierzchni i objętość: <i>Wszystkie liczby duże i małe</i>	99
4. Równania i wykresy: <i>Nauka języka</i>	139
5. Zabawa w kierunku: <i>Wektory</i>	193
6. Przemieszczenie, prędkość i przyspieszenie: <i>O co chodzi?</i>	247
7. Równania ruchu (część I): <i>Czas na równania</i>	281
8. Równania ruchu (część II): <i>Wyżej, w górę i... znów na dół</i>	327
9. Trójkąty, trygonometria i trajektorie: <i>Przejdźcie w drugi wymiar</i>	379
10. Zasada zachowania pędu: <i>Co zrobił pan Newton?</i>	435
11. Ciężar i siła normalna: <i>Siły na start</i>	481
12. O posługiwaniu się siłami, pędem, tarcie oraz popędem siły: <i>Poukładajmy to jakoś</i>	515
13. Moment siły i praca: <i>Chwila uniesienia</i>	559
14. Zasada zachowania energii: <i>Ułatw sobie życie</i>	603
15. Naprężenia, bloczki i technika rozwiązywania problemów fizycznych: <i>Inny kierunek</i>	647
16. Ruch po okręgu (część I): <i>Od α do ω</i>	675
17. Ruch po okręgu (część II): <i>Nie zgub tropu</i>	707
18. Grawitacja i orbity: <i>Uciec od tego wszystkiego</i>	759
19. Drgania (część I): <i>W kółko i na okrągło</i>	805
20. Drgania (część II): <i>Sprężyny i huśtawki</i>	841
21. Myśl jak fizyk: <i>To już ostatni rozdział</i>	883
Dodatek A To, co się nie zmieściło: <i>Sześć bardzo ważnych kwestii (których nie poruszyliśmy wcześniej, a o których powiemy teraz)</i>	907
Dodatek B Tablice wzorów: <i>Skarbnica wiedzy</i>	917

Spis treści (z prawdziwego zdarzenia)

Wstęp

Twój mózg a fizyka. Wyobraź sobie — starasz się *nauczyć* fizyki, a Twój mózg próbuje wyświadczyć Ci przysługę, upewniając się, żeby nic z tego, co czytasz, *nie zostało Ci w głowie*. Mózg myśli „Lepiej stąd wyjdźmy i zajmijmy się naprawdę ważnymi sprawami. Trzeba zastanowić się, których dzikich zwierząt należy unikać w dżungli, a poza tym wcale nie wiemy, czy jazda na desce snowboardowej nago jest takim złym pomysłem”. Dlatego warto opracować plan przechytrzenia Twojego mózgu — niech uważa, że Twoje życie zależy od poznania fizyki!

Dla kogo jest ta książka?	34
Wiemy, co sobie myślisz	35
Metapoznanie, czyli myślenie o myśleniu	37
Oto co możesz zrobić, żeby zmusić swój rozum do posłuszeństwa	39
Czytaj to!	40
Zespół recenzentów technicznych	42
Podziękowania	43

Myśl jak fizyk

1

Na początku...

Fizyka to nauka opisująca otaczający Cię świat i sposób działania jego poszczególnych elementów. Każdego dnia **stykasz się** z fizyką! Niemniej na samą myśl o **uczeniu się** fizyki możesz **czuć się**, jak gdybyś wpadał w dół bez dna — dół, z którego nie ma ucieczki. Nie przejmuj się tym, albowiem z niniejszego rozdziału dowiesz się, co powinieneś zrobić, by **myśleć jak fizyk**. Nauczysz się, w jaki sposób należy zagłębiać się w problemy fizyczne oraz jak korzystać z **intuicji**, by dostrzegać w tych problemach **prawidłowości** i „**punkty szczególne**”, których znajomość ułatwia rozwiązywanie zadań. Umiejętność **stawania się** częścią problemu fizycznego pozwoli Ci zbliżyć się o jeden krok do uzyskania odpowiedzi na nurtujące Cię pytanie.

Fizyka w świecie, który Cię otacza	46
Możesz wczuć się w problem, stając się jego częścią	48
Korzystaj z intuicji podczas szukania „punktów szczególnych” problemu	50
Środek Ziemi to punkt szczególny	52
Zadaj sobie pytanie: „Co by się stało, gdybym leciał tunelem łączącym dwie strony Ziemi i dotarł do jej środka?”	53
Co już wiesz i o czym jeszcze powinieneś pomyśleć	55
Zbieramy i łączymy wnioski	57

Rozwiązywanie wszystkich problemów fizycznych zaczynaj od ustalenia, co działo się w chwilach początkowych zdarzenia, które chcesz opisać. Następnie STAWAJ SIĘ częścią problemu!

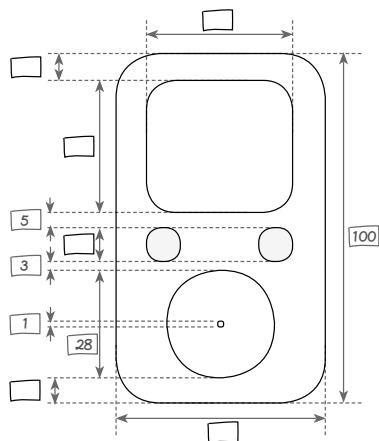

Nadajmy temu wszystkiemu jakieś ZNACZENIE

2

Jednostki i pomiary

Jak długi jest kawałek sznurka? Podstawą fizyki są **pomiary** określające **rozmiary** obiektów. W tym rozdziale nauczysz się korzystać z **jednostek** i **zaokrąglić** wyniki tak, by uniknąć pomyłek. Dowiesz się też, dlaczego **błędy** są tak ważne w fizyce. Gdy zakończysz lekturę, będziesz już wiedzieć, czy dany zapis jest **znaczący**, i na pewno wyrobisz sobie własne zdanie na temat, czy rozmiar **jest** faktycznie wszystkim.

To najlepszy odtwarzacz muzyki, a Ty jesteś częścią zespołu!	62
Zacznij zatem mierzyć obudowę odtwarzacza ajPod	63
Fabryka odsyła gotowy model odtwarzacza ajPod ale okazuje się, że jest on za duży!	64
Na projekcie nie ma żadnych JEDNOSTEK	66
W tej książce pojawiają się jednostki układu SI (te same, które znasz ze szkoły)	69
Przeliczając jednostki, używaj współczynników zamiany	73
Współczynnik zamiany można też zapisać w postaci ułamka	74
Teraz możesz zaktualizować projekt	77
Co zrobić z liczbami zbyt długimi, by można z nich skorzystać?	80
Ile cyfr wartości pomiaru wydaje się mieć znaczenie?	81
Zazwyczaj odpowiedzi zaokrągla się do trzech cyfr znaczących	83
Przecież OD RAZU dokonałeś zaokrąglenia pierwszych zmierzonych wartości!	86
Każdy pomiar jest obarczony błędem (zwanym czasem niepewnością)	87
Musisz zaznaczyć propagację błędów na wszystkie wartości umieszczone w projekcie	88
STÓJ! Zanim klikniesz przycisk wysyłania, sprawdź, czy odpowiedź jest dobrze skrojona?!	91
Wyniki zapisuj zawsze z odpowiednią liczbą cyfr znaczących	95
„Jesteś zerem czy bohaterem?”	96

Długość

Czas

Masa

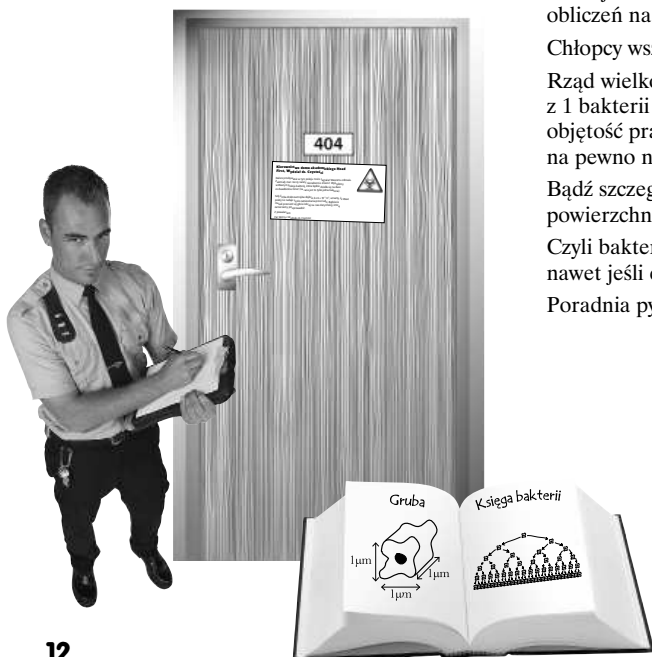
Notacja naukowa oraz pole powierzchni i objętość

3

Wszystkie liczby duże i małe

W prawdziwym świecie nieraz zetkniesz się z różnymi typami liczb, nie tylko z tymi, które wyglądają przyjemnie. Z tego rozdziału dowiesz się, jak radzić sobie z niewygodnymi liczbami za pomocą **notacji naukowej** oraz dlaczego zaokrąglanie dużych liczb nie musi oznaczać zapisywania dziesiątków zer na końcu każdej z nich. Nowo nabyte umiejętności będziesz miał okazję wypróbować, starając się określić jednostki **pola i objętości**. Dzięki notacji naukowej unikniesz wielu trudności (i zaoszczędzisz nieco czasu) podczas pracy z liczbami.

Bałagan w akademiku — pokój studentów	100
Kiedy zaistniała sytuacja stanie się naprawdę groźna?	101
Potęgowanie to sposób na wielokrotne mnożenie przez tę samą liczbę	105
Na wyświetlaczu Twojego kalkulatora duże liczby przedstawiane są za pomocą notacji naukowej	107
W notacji naukowej korzysta się z potęg liczby 10 do zapisywania długich liczb	108
Notacja naukowa przydaje się również do zapisywania bardzo małych liczb	112
Jeszcze nieraz zetkniesz się z polem powierzchni i objętością	116
Szukaj niezbędnych informacji w książkach (albo w tabelach)	117
Przedrostki ułatwiają radzenie sobie z nieprzyjemnie wyglądającymi liczbami	118
Notacja naukowa przydaje się podczas prowadzenia obliczeń na dużych i małych liczbach	120
Chłopcy wszystko policzyli	125
Rząd wielkości odpowiadzi, z której wynika, że po 16 godzinach z 1 bakterii powstał szczep drobnoustrojów zajmujący objętość prawie 300 000 000 metrów sześciennych, na pewno nie jest właściwy!	127
Bądź szczególnie ostrożny, przeliczając jednostki powierzchni i objętości	128
Czyli bakterie nie opanują całego pokoju, nawet jeśli chłopcy postanowią się przespać!	130
Poradnia pytań — przeliczanie jednostek powierzchni i objętości	131

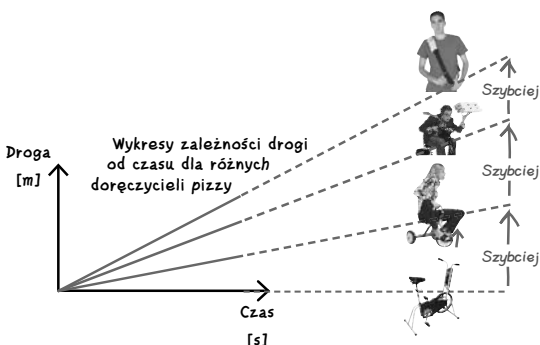

Równania i wykresy

4

Nauka języka

Porozumiewanie się to podstawa. Jesteś na doskonałej drodze, by myśleć jak fizyk, ale musisz jeszcze nauczyć się **przekazywać swoje myśli**. W tym rozdziale przedstawię Ci dwa uniwersalne narzędzia pozwalające komunikować się z innymi ludźmi — **wykresy i równania** — obrazy, które *przemówią z siłą tysiąca słów*, opisując wykonane doświadczenia i problemy fizyki, z którymi przyjdzie Ci się zmierzyć. *Zobaczyć znaczy uwierzyć.*

Musisz wymyślić, jak podać klientom dokładny czas dostawy	141
Jeśli zapiszesz równanie opisujące czas dostawy, będziesz mieć jasny obraz sytuacji	142
Dzięki zmiennym równanie jest zapisem ogólnym	143
Musisz obliczyć czas jazdy Adama	145
Planując wykonanie doświadczenia, zawsze zastanów się, co może pójść nie tak!	149
Przeprowadź eksperyment, w którym wyznaczysz szybkość jazdy Adama	152
Zapisz wyniki... w tabeli	153
Określ szybkość jazdy Adama, posługując się tabelą odległości i czasów	155
Błędy statystyczne sprawiają, że wyniki pomiarów są rozrzucone	157
Wykres jest najlepszą metodą wyciągania średniej ze WSZYSTKICH zebranych wyników	158
Narysuj wykres przedstawiający czas przejazdu Adama na DOWOLNYM dystansie	161
Linia wykresu pozwala uzyskać najlepsze przybliżenie czasu pokonania DOWOLNEJ drogi	162
Szybkość jazdy daje się odczytać z nachylenia prostej do osi wykresu	164
Szybkość jazdy Adama to nachylenie wykresu zależności drogi od czasu	166
Oblicz na podstawie wykresu średnią szybkość Adama	167
Informatycy będą potrzebowali wzoru, z którego obliczą czas jazdy Adama	169
Przekształć równanie do postaci „ Δ czasu = coś”	170
Skorzystaj z przekształconej formy równania, by określić czas dojazdu do domu klienta	173
Czyli pozostaje przeliczyć jednostki na właściwe i gotowe... prawda?	175
Uwzględnij w odpowiedzi czas przygotowania pizzy	177
Na wykresie bez problemów zobaczysz różnicę, którą wprowadziły światła	181
Światła drogowe zmieniają średnią szybkość jazdy	183
Poradnia pytań — czy zrobiłeś to, o co Cię prosili?	190

Zabawa w kierunki

5

Wektory

Czas, szybkość i odległość to bardzo przydatne parametry, ale jeśli chcesz coś osiągnąć w życiu, potrzebujesz KIERUNKU.

Posiadłeś już kilka supermocy fizyka: nauczyłeś się, czym są wykresy i równania, umiesz również na oko ocenić rząd wielkości odpowiedzi, których szukaniem zajmujesz się, rozwiązując zadania z fizyki, ale **wielkość** to nie wszystko. Z niniejszego rozdziału dowiesz się, czym są **wektory**. Dzięki tej wiedzy w Twoich odpowiedziach zaczną pojawiać się informacje o **kierunkach**. Ponadto nauczysz się szukać **skutecznych skrótów** na drodze do rozwiązań problemów, które wydają się być skomplikowane.

Wskazówka 1.

*Do tyłu, do przodu,
do przodu i w tył —
chcesz zostać czysty
czy w butach mieć pył?*

*Pomyśl i ruszaj
przed siebie i w dal,
co w nocy odległe,
jest bliskie za dnia.
Idź:*

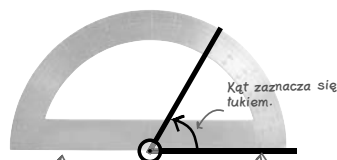
- 1) 60 metrów na północ,
- 2) 150 metrów na południe,
- 3) 120 metrów na północ,
- 4) 60 metrów na południe,
- 5) 20 metrów na południe,
- 6) 40 metrów na północ.

*Stojąc obok drzewa, zacznij
swą wyprawę,
po nową wskazówkę zagładaj
pod trawę.*

**Jestem gotowa.
Co robimy najpierw?**

Poszukiwacze skarbów	194
Przemieszczenie to nie to samo, co droga	199
Droga to skalar; przemieszczenie to wektor	201
Wektory oznaczają się strzałkami	201
Znalazłeś kolejną wskazówkę...	204
Wektory można dodawać w dowolnej kolejności	206
Poradnia pytań — oddzielanie ziaren od plew	210
Kąty to sposób na mierzenie obrotów	212
Jeśli nie radzisz sobie z czymś dużym, podziel to na mniejsze części	214
Prędkość jest „wektorową odmianą” szybkości	218
Zapisuj jednostki, korzystając z odpowiednich skrótów	219
Powinieneś być wziąć pod uwagę również prędkość, z jaką płynie woda w potoku!	220
Jeśli uda Ci się określić prędkość, z jaką płynie woda w potoku, będziesz w stanie obliczyć odpowiednią prędkość dla motorówki	221
Przyspieszenie ruchu łodzi wymaga czasu	224
Jak radzić sobie z przyspieszeniem?	225
Wektor, kąt, prędkość i przyspieszenie = ZWYCIĘSTWO!!!	231

Miary kątów
mierzy się
kątomierzem.

Wyobraź sobie, że obracasz
tę linię wokół punktu,
w którym styka się
ona z drugą linią, tak,
by obydwie linie się pokryły.

Przemieszczenie, prędkość i przyspieszenie

6

O co chodzi?

Ciężko śledzi się naraz więcej niż jedną rzecz. Wyobraź sobie spadający przedmiot. W tym samym czasie powinieneś śledzić jego **przemieszczenie**, **prędkość** i **przyspieszenie**. W jaki sposób odnotować wszystkie trzy czynniki i nie pominąć niczego istotnego? Z tego rozdziału dowiesz się, jak rozwinąć supermoce **doświadczenia**, **wykresu** i **nachylenia**, aby przygotować się na spięcie tego wszystkiego **równaniem** czy dwoma.

Oto kolejny dzień na pustyni...	248
Jak wykorzystać to, co już wiesz?	251
Spadając, klatka przyspiesza	254
Zapisz równania wektorowo	255
Chcesz obliczyć prędkość chwilową, a nie średnią	257
Wiesz już, jak obliczać nachylenie prostej do osi wykresu...	262
Nachylenie punktu krzywej jest identyczne z nachyleniem stycznej w tym punkcie	262
Nachylenie wykresu zależności prędkości ciała od czasu pozwala wyznaczyć przyspieszenie tego ciała	270
Określ jednostkę przyspieszenia	271
Zwycięstwo! Obliczyłeś prędkość klatki po dwóch sekundach lotu i już wiadomo, że przetrwa ona upadek!	275
Pora obliczyć przemieszczenie!	278

Równania ruchu (część I)

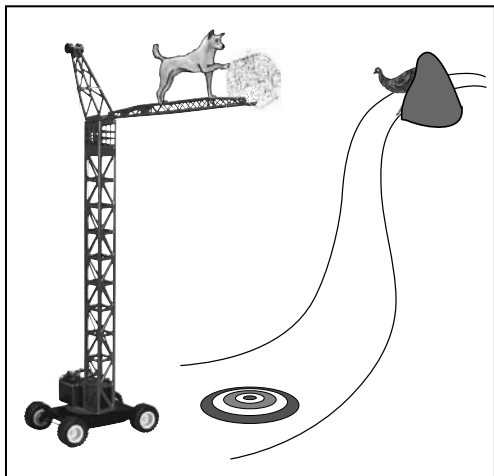
7

Czas na równania

Już czas, żebyś osiągnął wyższy stopień wtajemniczenia.

Do tej pory, uczestnicząc w przygotowanym przeze mnie kursie fizyki, zajmowałeś się projektowaniem i przeprowadzaniem eksperymentów, rysowaniem rozmaitych wykresów, a także wymyślaniem równań na podstawie kształtu niektórych spośród tych wykresów. Poznałeś wiele przydatnych umiejętności, ale polegając tylko na nich, nie zajdziesz zbyt daleko, ponieważ na świecie, oprócz wykresów łatwych do zinterpretowania, istnieją również wykresy przedstawiające linie, które nie są liniami prostymi. W tym rozdziale zajmiemy się poszerzeniem Twojej wiedzy matematycznej, abyś robiąc odpowiednie **podstawienia**, mógł dojść do jednego z ważnych równań fizyki. Dokładniej mówiąc, poznasz i zrozumiesz **równanie ruchu** nierozzerwalnie związane z wykresem zależności przemieszczenia od czasu, opisującym ruch swobodnie spadającego obiektu. Ponadto osobiście sprawdzisz, że warto swoje odpowiedzi poddawać **testowi** W.J.W.P.

Jak wysoki powinien być dźwig?	282
Zarówno wykresy, jak i równania służą do opisywania prawdziwego świata	284
Ważne są punkty początkowe i końcowe	285
Dysponujesz równaniem na prędkość spadającej klatki, ale co z tym przemieszczeniem?	288
Poszukaj średniej prędkości na wykresie zależności prędkości od czasu	293
Sprawdzaj równania, z których korzystasz, wstawiając do nich różne liczby	295
Obliczamy przemieszczenie klatki!	297
Teraz już wiesz, jak wysoki powinien być dźwig!	298
Teraz Dingo chciałby dowiedzieć się czegoś więcej	299
Pomocne okaże się podstawienie	300
Pozbywaj się niechcianych zmiennych z równań, wykonując odpowiednie podstawienia	303
Kontynuujemy podstawienia...	305
Udało się! Wyprowadziłeś użyteczne równanie, dzięki któremu można policzyć przemieszczenie klatki!	308
Sprawdź równanie, sprawdzając Jednostki	309
Sprawdź równanie, wstawiając do niego skrajne wartości zmiennych	312
Twoje równanie zdało egzamin!	317
No i Dingo zrzucił klatkę...	318
Poradnia pytań — podstawienia	319
Poradnia pytań — „sprawdzanie jednostek” albo „analiza wymiarowa”	320

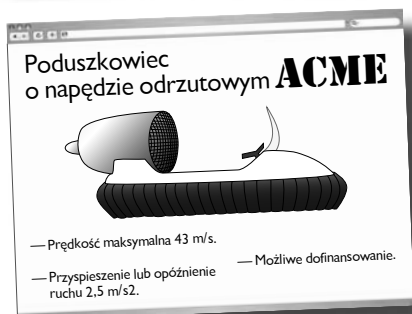
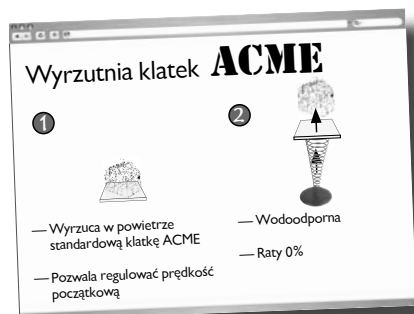

Równania ruchu (część II)

8

Wyżej, w górę i... znów na dół

Wszystko, co wleci, musi kiedyś opaść. Wiesz już, jak radzić sobie z przedmiotami, które swobodnie **spadają** na ziemię. Świetnie, ale co z pozostałą częścią problemu? Co z ciałami **wystrzelonymi** w powietrze? W tym rozdziale poznasz trzecie z kluczowych **równań ruchu**. Mając do dyspozycji taki arsenał, **poradzisz sobie** z (prawie) **wszystkim!** Dowiesz się też, jak rozwiązywać problemy nierozwiązywalne za pomocą odrobiny **symetrii**.

Dziś ACME ma do zaoferowania nową, zdumiewającą wyrzutnię klatek	328
Przyspieszenie pojawiające się w wyniku działania siły grawitacji jest stałe	330
Prędkość i przyspieszenie mają przeciwne zwroty, więc mają też przeciwne znaki	332
Na podstawie jednego wykresu możesz określić kształty innych	337
Czy wyniki obliczeń układają się w taki sam kształt, jaki mają Twoje szkice?	342
Na szczęście ACME ma w swojej ofercie poduszkowiec z napędem odrzutowym!	349
Podstaw odpowiednie wyrażenie za zmienną t , żeby otrzymać nowe równanie	352
Wymnóż zawartość nawiasów	355
Pomnóż zawartości dwóch nawiasów przez siebie	356
Możesz wreszcie zająć się drugim nawiasem znajdującym się po prawej stronie równania	357
Jak miewa się Twoje równanie?	359
Pogrupuj wyrazy podobne, żeby uprościć zapis równania	359
Dzięki nowemu równaniu możesz obliczyć drogę hamowania	361
Do opisu ruchu ze stałym przyspieszeniem przydadzą Ci się TRZY kluczowe równania	362
Musisz obliczyć prędkość, z jaką należy wystrzelić Dingo na szczyt urwiska!	365
Musisz znaleźć inną metodę rozwiązania problemu Dingo	370
To początek pięknej przyjaźni	374
Poradnia pytań — „narysuj wykres” kontra „wskaż wykres”	375
Poradnia pytań — symetria i punkty szczególne	376

Trójkąty, trygonometria i trajektorie

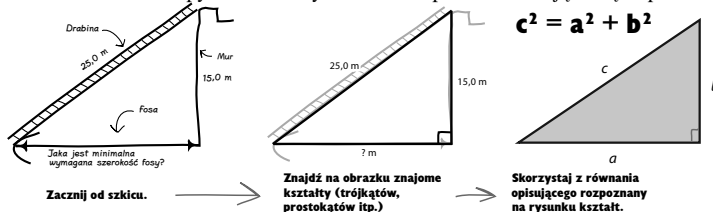
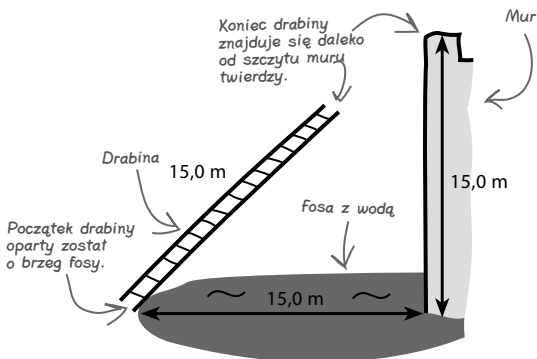
9

Przejście w drugi wymiar

Potrafiś już rozwiązywać jednowymiarowe problemy fizyczne. Co powiesz na to, żebyśmy zajęli się czymś bardziej życiowym?

W prawdziwym życiu obiekty nie poruszają się tylko w górę i w dół, ale również na boki! Jednak nie ma powodu do niepokoju, albowiem już niedługo zyskasz nowe, **trygonometryczne** supermoce, dzięki którym wszędzie będziesz dostrzegał **trójkąty prostokątne**, a to umożliwi Ci **srowadzenie zadań wyglądających na skomplikowane do prostych problemów fizycznych, które potrafiś rozwiązać.**

Kamelot, mamy problem!	380
Jak szeroka powinna być fosa?	383
Wygląda trochę jak trójkąt, prawda?	384
Tworzenie rysunków z zachowaniem proporcji rysowanych obiektów może okazać się pomocne	386
Dzięki twierdzeniu Pitagorasa możemy szybko obliczać długości boków w trójkątach	387
Szkic + kształt + równanie = problem rozwiązany!	389
Kamelot... mamy KOLEJNY problem!	392
Porównaj swój kąt z kątem w trójkącie	395
Możesz pogrupować trójkąty podobne ze względu na stosunki długości ich boków	398
Sinus, cosinus i tangens zawierają relacje między długościami boków i miarami poszczególnych kątów w trójkątach prostokątnych	399
Sinus bez tajemnic	402
Niektóre kalkulatory mają wbudowane tablice $\sin(\theta)$, $\cos(\theta)$ i $\tan(\theta)$	404
Wracamy do twierdzy — los zamkniętych w niej ludzi spoczywa w Twoich rękach!	407
Ojej, jeszcze grawitacja...	411
Wektory przyspieszenia i prędkości kuli armatniej mają różne kierunki	413
Grawitacja wszystkim obiektom nadaje skierowane w dół przyspieszenie o wartości $9,8 \text{ m/s}^2$	414
Pozioma składowa wektora prędkości obiektu, który leci swobodnie, nie zmienia się	415
Pozioma składowa wektora prędkości obiektu poruszającego się swobodnie w powietrzu jest stała	416
Tą samą metodą da się rozwiązać dwa zupełnie różne problemy fizyczne	419
Poradnia pytań: Obiekty swobodnie przemieszczające się w powietrzu	420

Zasada zachowania pędu

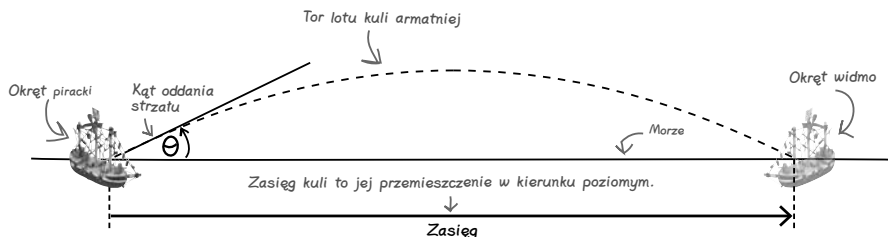
10

Co zrobił pan Newton?

Nikt nie lubi żyć w niewiedzy. Jak dotąd nauczyłeś się radzić sobie z problemami, w których ciała były już w ruchu. Ale co wprawia je w ruch? Wiesz, że ciało zacznie się poruszać, jeśli coś je popchnie — ale *jak* będzie się poruszać? W tym rozdziale nauczysz się, dzięki **zasadom dynamiki Newtona**, pokonywać **bezwładność**. Dowiesz się także, czym jest pęd i dlaczego podlega **zasadzie zachowania** oraz jak wykorzystywać ją do rozwiązywania zadań.

Statek piracki ma drobny problem ze statkiem widmo...	436
Od czego zależy zasięg lotu?	439
Oddanie strzału pod kątem 45° pozwala osiągnąć maksymalny zasięg	440
Nie da się zrobić wszystkiego, co teoretycznie jest możliwe, czasami trzeba myśleć praktycznie	441
Bitwo-Pol ma w ofercie nowe, kamienne kule armatnie, które mają umożliwić oddawanie strzałów na większą odległość	444
Masywne obiekty ciężiej wprawia się w ruch	446
Masywne obiekty ciężiej się zatrzymuje	446
I zasada dynamiki Newtona	447
Masa ma znaczenie	448
Kula z kamienia ma mniejszą masę, więc jej prędkość będzie większa. Ale o ile większa?	451
Oto czym dysponuje pracownia	454
Jaka zależność łączy siłę, masę i prędkość?	455
Zmieniaj każdorazowo tylko jedną zmienną	458
Iloczyn masa \times prędkość, czyli pęd, jest zachowany	462
Duża siła działająca na ciała skutkuje większą zmianą pędu	464
Zapisz zasadę zachowania pędu w postaci równania	465
Zasada zachowania pędu jest innym sposobem wyrażenia III zasady dynamiki Newtona	466
Obliczyliśmy prędkość kuli kamiennej ale nadal nie znamy zasięgu!	473
Oblicz nowy zasięg z proporcji	474
Poradnia pytań — pytanie o proporcję (często w postaci testu wielokrotnego wyboru)	478

Ciężar i siła normalna

11

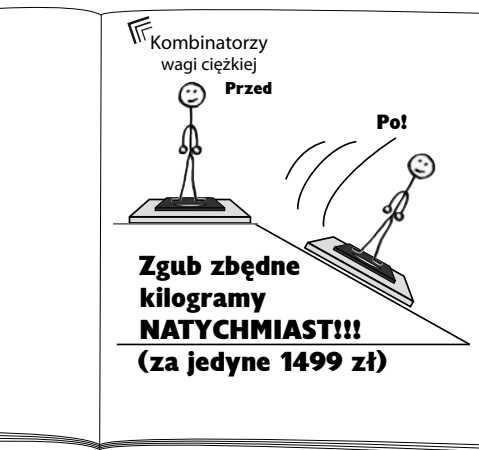
Siły na start

Czasami musisz wspomóc się siłą argumentów.

W tym rozdziale wykorzystasz swoją wiedzę na temat zasady zachowania pędu i wyprowadzisz dzięki niej **II zasadę dynamiki Newtona**, $F_{\text{wyp}} = ma$. Mając do dyspozycji to równanie, **III zasadę dynamiki Newtona** (akcja-reakcja) i wiedzę o sporządzaniu **diagramu rozkładu sił**, dasz sobie radę z (prawie) wszystkim. Dowiesz się też, czym różni się masa od **ciężaru**, i nauczysz się pomagać sobie w dyskusjach **siłą normalną** argumentów.

Kombinatorzy wagi ciężkiej znów działają!	482
Czy ciężar faktycznie może zmaleć w jednej chwili?	483
Waga działa dzięki odpowiedniemu rozciąganiu i ścisnaniu sprężyny	484
Masa jest miarą ilości materii	486
Ciężar jest siłą	486
W zależności łączącej siłę z masą pojawia się pęd	488
Jeżeli masa ciała jest stała, $F_{\text{wyp}} = ma$	490
Waga mierzy siłę oparcia	493
Możesz podważyć sposób działania urządzenia!	495
Urządzenie zmniejsza siłę oparcia	496
Para sił pomoże Ci sprawdzić poprawność rozwiązania	498
Zdemaskowałeś Kombinatorów wagi ciężkiej!	500
Podłoże może działać na Ciebie wyłącznie siłą prostopadłą (normalną) do swojej powierzchni	502
Ciało zjeżdżające z równi nie doznaje przyspieszenia prostopadłe do jej powierzchni	505
Składowe prostopadła i równoległa pomogą Ci poradzić sobie z równią	507
Poradnia pytań — diagram rozkładu sił	510
Poradnia pytań — ciało na równi	511

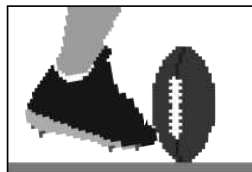

O posługiwaniu się siłami, pędem, tarcieniem oraz popędem siły

12

Poukładajmy to jakoś

Zapamiętanie całego mnóstwa wzorów nie zda Ci się na nic, jeśli nie będziesz umiał ich zastosować. Znasz już równania ruchu, potrafisz rozkładać wektory na składowe, narysować diagram rozkładu sił, wiesz też, czym są zasady dynamiki Newtona. Z tego rozdziału dowiesz się, jak stosować wszystkie te narzędzia do rozwiązywania **bardziej złożonych** problemów fizycznych. Nieraz zdarzy Ci się odkryć, że problem, z którym się mierzysz, **przypomina** Ci coś, co już kiedyś robiłeś. Postaramy się też dodać nieco realizmu do rozwiązywanych zadań przez wprowadzenie **siły tarcia** i pokażemy Ci, dlaczego **popęd siły** bywa czasami pomocny.

Pora na... SimFutbol!	516
Pęd podczas zderzenia jest zachowany	520
Zderzenie może zachodzić przecież pod kątem	521
Trójkąt bez kąta prostego jest niewygodny	523
Zrób trójkąty prostokątne z wektorów składowych	524
Programista wprowadza do kodu zasadę zachowania pędu w 2D...	527
W życiu stale towarzyszy nam siła tarcia	528
Tarcie zależy od rodzajów stykających się powierzchni	532
Uważaj, wyznaczając wartość siły normalnej	533
Jesteś gotów do wprowadzenia tarcia w grze!	535
Wprowadzenie tarcia sprawia, że zawodnicy nie ślizgają się w nieskończoność!	536
Ślizganie się po boisku działa świetnie, ale ciągnięcie opony nadal sprawia kłopoty	537
Wyznaczenie składowych sił pomogło!	541
Obnażamy tarcie	542
Poradnia pytań — pytania o tarcie	543
Na czym polega kopnięcie piłki?	544
$F\Delta t$ to popęd siły	546
Gra działa doskonale, ale pojawiły się zmiany w specyfikacji!	550
Żeby zwiększyć realizm rozgrywki, zawodnicy powinni czasami się poślizgnąć	553
Tylko tarcie może sprawić, że zdołasz zmienić kierunek ruchu w poziomie na płaskim podłożu	554
Gra jest świetna, a wyprawa do parku X-Force zapowiada się rewelacyjnie!	555
Zasady dynamiki Newtona dają Ci prawdziwą moc	556

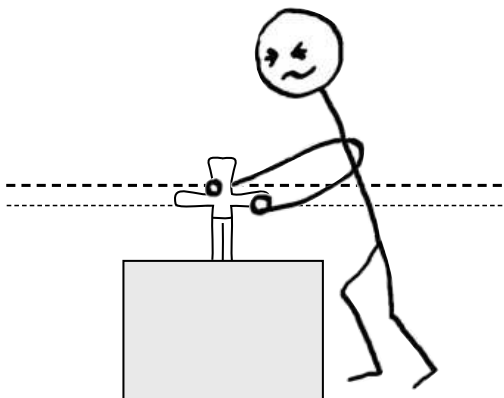
Moment siły i praca

13

Chwila uniesienia

Fizyka pozwala dokonywać nadludzkich czynów. W tym rozdziale dowiesz się, jak wykorzystać moment obrotowy, by za pomocą dźwigni dać pokaz niezwykłej siły. Ale jak wiadomo, na świecie nie ma nic za darmo — **energia** musi być **zachowana**, więc **praca**, jaką musisz wykonać, by nadać ciału **energię potencjalną grawitacji**, będzie zawsze taka sama.

Pół królestwa dla tego, kto zdoła unieść miecz uwięziony w kamieniu...	560
Czy fizyka może okazać się przydatna podczas podnoszenia ciężkich przedmiotów?	561
Zamień dźwignią małą siłę na dużą	563
Przeprowadź doświadczenie, które odpowie na pytanie, gdzie umieścić punkt podparcia	565
Zerowy wypadkowy moment siły jest warunkiem równoważenia dźwigni	569
Podnieś miecz z kamieniem za pomocą dźwigni!	574
Poradnia pytań — dwa równania, dwie niewiadome	577
Unosisz ramię dźwigni z mieczem uwięzionym w kamieniu... ale zbyt nisko!	579
Nic za darmo	581
Przesuwając ciało wbrew działającej na nie sile, wykonujesz pracę	582
Praca potrzebna do wykonania zadania = siła × przesunięcie	582
Który sposób wymaga wykonania mniejszej ilości pracy?	583
Jednostką pracy jest dżul	585
Energia określa zdolność ciała do wykonania pracy	586
Podnoszenie kamieni to zmienianie postaci energii	586
Zasada zachowania energii pozwala rozwiązywać zadania, w których pojawia się różnica wysokości	589
Czy zasada zachowania energii uratuje sytuację?	591
Poza pokonaniem grawitacji musisz też pokonać siłę tarcia	593
Praca wykonana w celu pokonania siły tarcia zwiększa energię wewnętrzną ciała	595
Ogrzewanie zwiększa energię wewnętrzną	596
Nie można osiągnąć 100% sprawności	597

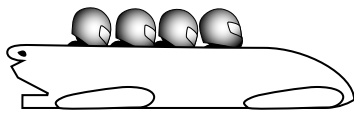
Zasada zachowania energii

14

Ułatw sobie życie

Po co się męczyć, skoro można ułatwić sobie życie? Na razie rozwiązywałeś wszystkie problemy, posługując się równaniami ruchu, siłami i składowymi wektorów. To doskonale narzędzia, ale czasami wiążą Cię na długi czas w skomplikowanych obliczeniach matematycznych. Z tego rozdziału dowiesz się, jak zauważać, kiedy możesz uprościć rozwiązanie skomplikowanego problemu, posługując się **zasadą zachowania energii**.

Jedyny w swoim rodzaju tor bobslejowy	604
Pierwszą część zadania rozwiązesz, rozkładając siły na składowe... ale w drugiej części tor nie ma już stałego nachylenia	607
Poruszające się ciało ma energię kinetyczną	609
Energia kinetyczna zależy od prędkości ciała	611
Oblicz prędkość sanek, znając zasadę zachowania energii i zmianę wysokości na torze	613
Rozwiązałeś drugą część zadania, posługując się zasadą zachowania energii	615
W trzeciej części zadania musi pojawić się siła, która zatrzyma sanki	615
Hamulec pracuje	617
Wykonywanie pracy przeciw sile tarcia zwiększa energię wewnętrzną	618
Zasada zachowania energii pomaga łatwiej rozwiązywać złożone problemy	623
Pomiędzy pędem a energią kinetyczną istnieje praktyczna różnica	625
Poradnia pytań — „wykaż, że...”	628
Poradnia pytań — przekazywanie energii	629
Zasada zachowania pędu nadaje się do rozwiązywania problemu zderzeń niesprężystych	631
Do obliczenia niewiadomych w zderzeniu sprężystym będziesz potrzebować drugiego równania	631
Zasada zachowania energii to drugie z potrzebnych Ci równań	633
Rozkładanie na czynniki oznacza wstawienie nawiasów	635
Teraz wiesz już, jak radzić sobie ze zderzeniami sprężystymi	636
Prędkość względna w zderzeniu sprężystym zmienia kierunek	637
Strzał zaprzeczający grawitacji, który wymaga nieco doszlifowania...	638
Początkowe zderzenie jest niesprężyste, więc energia mechaniczna układu nie jest zachowana	640
Zderzenie niesprężyste opisz zasadą zachowania pędu	641
Poradnia pytań — wahadło balistyczne	643

15

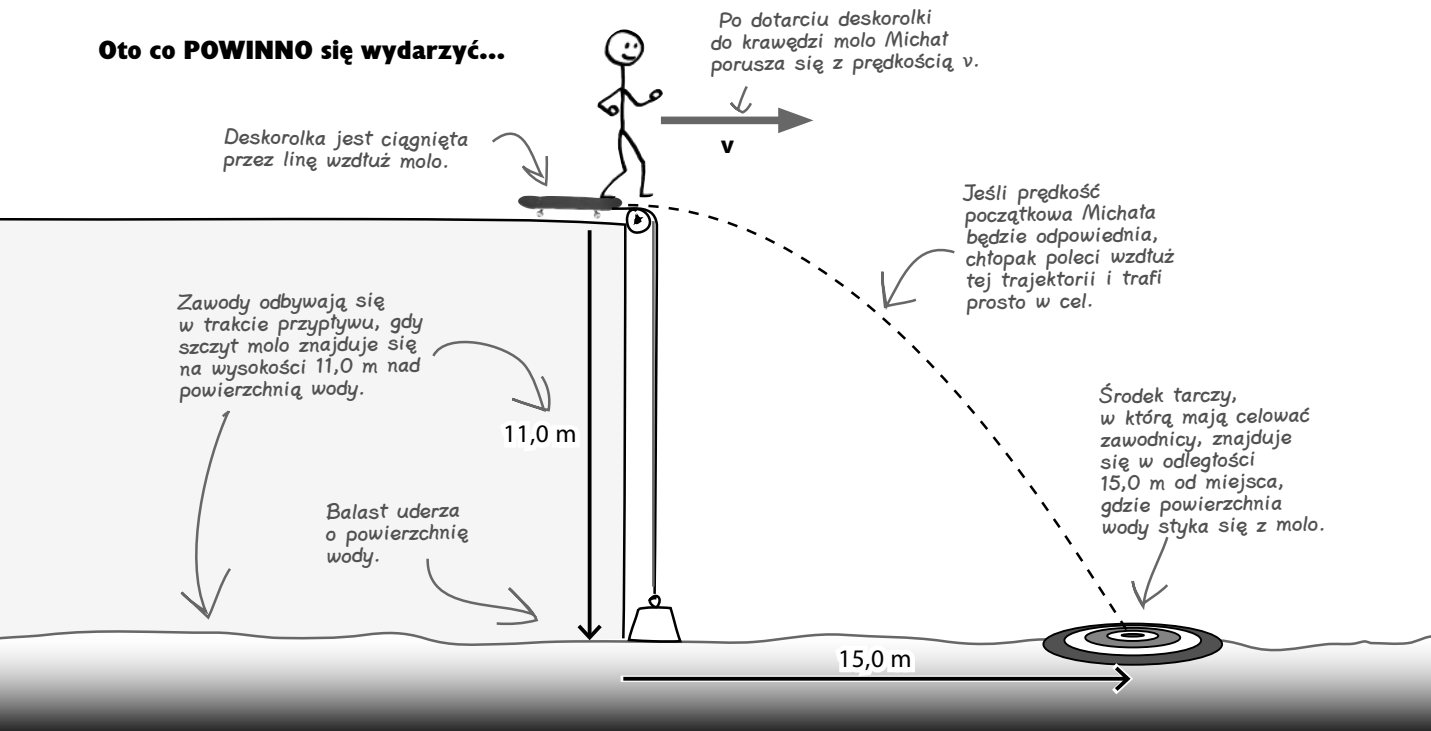
Naprężenia, bloczki i technika rozwiązywania problemów fizycznych

Inny kierunek

Czasami musisz sobie radzić z sytuacjami pełnymi napięć

Do tej pory korzystałeś z wiedzy na temat sił, rysowałeś diagramy rozkładu sił, a także zapoznałeś się z zasadą zachowania energii. W tym rozdziale zajmiemy się linami, **bloczkami** i **naprężeniami**, zwanymi czasem również **napięciami**. Przy okazji nauczysz się dostrzegać znajome znaki rozpoznawcze podczas rozwiązywania nieznanych sobie problemów fizycznych.

To ptak! To samolot! Nie... to... facet na deskorolce?!	648
Zawsze szukaj czegoś, co znasz	649
Wartość przyspieszenia balastu jest taka sama jak wartość przyspieszenia Michała	652
Skorzystaj z wiedzy o naprężeniu, aby rozwiązać zadanie	655
Patrz na cały szkic oraz na różne jego fragmenty	661
Ale w przededniu zawodów...	663
Korzystanie z zasady zachowania energii jest prostsze niż opisywanie problemów fizycznych za pomocą wektorów sił	665
I oto jedzie deskorolkarz...	670

Oto co **POWINNO** się wydarzyć...

Ruch po okręgu (część I)

16

Od α do ω

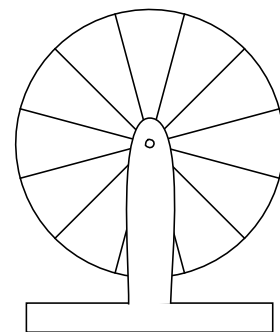
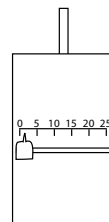
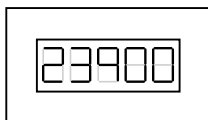
Więc mówisz, że sprawy mogą obrócić się przeciw nam? W tym rozdziale poznasz zagadnienia dotyczące **ruchu obrotowego**, przejdziesz intensywny kurs anatomii **okręgu**, dowiesz się, co łączy **promień** i **obwód** z Piastem Kołodziejem (choć powinnam raczej powiedzieć o Paście Kołodzieju). Gdy dowiesz się już, czym są **częstotliwość** i **okres**, będziesz musiał nauczyć się przechodzenia od wartości **liniowych** do wartości **kątowych**. Ale nie martw się — wystarczy, że zrozumiesz, czym jest **radian**, by nie mieć z tym problemów.

Zrób rozgrzewkę przed rozpoczęciem dorocznych derby chomików w Kentucky	676
Możesz zrewolucjonizować treningi chomików	677
Nowe spojrzenie na problem bywa pomocne	679
Liczba π łączy promień okręgu z jego obwodem	681
Przeliczanie odległości liniowej na obroty	683
Zamień szybkość liniową na herce	685
Uruchamiasz maszynę... ale koło obraca się zbyt wolno!	687
Spróbuj uzyskać kilka wartości, które połączą ze sobą mierzone wielkości	689
Jednostki na silniku to radiany na sekundę	690
Przelicz częstotliwość na częstość kołową	695
Tor treningowy dla chomików jest gotowy!	696
Pogawędki przy kominku	697
Możesz zwiększyć szybkość (liniową), zwiększając promień koła	701
Poradnia pytań — wielkości kątowe	704

Stuchaj mały, doroczne derby chomików w Kentucky to wielki interes, a my musimy trzymać się rozkładu!

Właściciel stajni chomików, miliarder

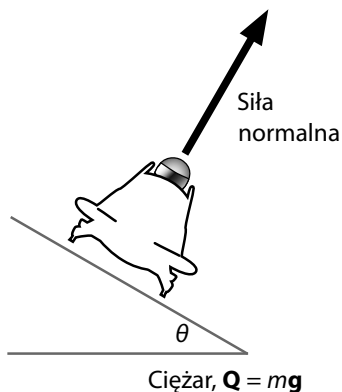
Ruch po okręgu (część II)

17

Nie zgub tropu

Czy poczułeś kiedyś, że Twój rozmówca wypadł z toru? A to właśnie ma miejsce, gdy próbujesz zmusić ciało do poruszania się **po okręgu**, ale nie zapewniasz odpowiedniej **siły dośrodkowej**. Z tego rozdziału dowiesz się, czym dokładnie jest siła dośrodkowa i dlaczego dzięki niej nie zszokujesz z utartych szlaków, a przy okazji rozwiążesz kilka dość poważnych problemów dręczących astronautów stacji kosmicznej Head First. Nie ma co zwlekać. Odwróć kartkę i zaczynamy!

Astronauci mają dość ciągłego unoszenia się w pustce. Chcą znów poczuć grunt pod nogami — w przestrzeni kosmicznej!

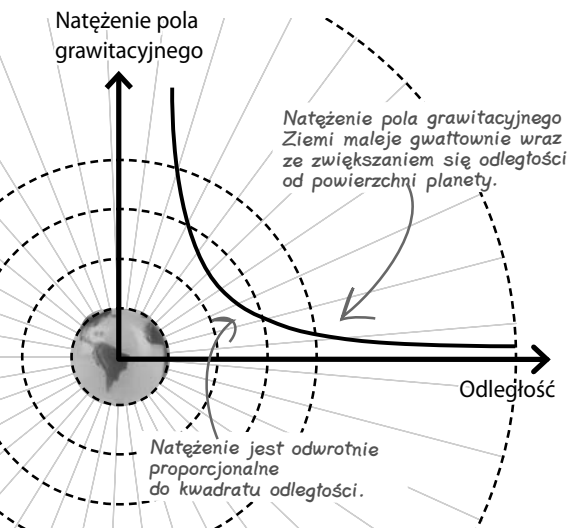
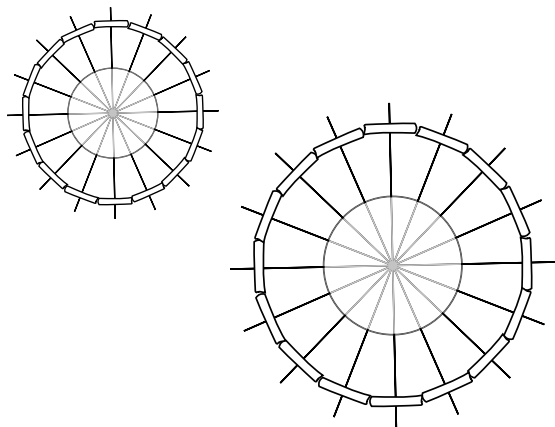
Houston... mamy problem	708
Wszystkie ciała spadające swobodnie zdają się unosić w przestrzeni	710
Czego w porównaniu z warunkami panującymi na Ziemi brakuje astronautom na stacji kosmicznej?	711
Czy można symulować działanie siły kontaktowej odczuwalnej na Ziemi?	713
Przyspieszenie stacji sprawi, że poczujesz działanie siły kontaktowej	715
Ruch po okręgu nie byłby możliwy bez działania siły dośrodkowej	718
Siła dośrodkowa jest zwrócona do środka okręgu	721
Jeżeli stacja zacznie się obracać, astronauta poczuje działanie siły kontaktowej	722
Co wpływa na wartość siły dośrodkowej?	723
Znajdź równanie przyspieszenia dośrodkowego	725
Spraw, by na astronautów zadziałała siła dośrodkowa	727
Podłoga to powierzchnia boczna cylindra	730
Przeprowadźmy test stacji...	733
Poradnia pytań — siła dośrodkowa	736
Sanki muszą wejść w zakręt	738
Wyprofilowanie toru pozwala uzyskać poziomą składową siły normalnej	741
W czasie zjeżdżania po równi w dół nie występuje żadne przyspieszenie prostopadłe do powierzchni równi	742
Ciało biorące zakręt nie przyspiesza w pionie	743
Jak postępować z ciałem na równi pochyłej	744
„Siła oparcia” (czyli siła normalna albo naprężenie) pojawiająca się w ruchu po okręgu w płaszczyźnie pionowej ulega zmianie	748
Każda siła działająca na ciało w kierunku środka okręgu może zmienić wartość siły dośrodkowej	751
Poradnia pytań — profilowany zakręt	755
Poradnia pytań — okrąg w płaszczyźnie pionowej	756

Grawitacja i orbity

18

Uciec od tego wszystkiego

Nawiązałeś już bardzo bliską znajomość z grawitacją, ale co stanie się z wzajemnym przyciąganiem, gdy Twoje stopy oderwą się od ziemi? W tym rozdziale zapoznasz się z nową twarzą grawitacji — **zależnością odwrotności kwadratu** — i ujarzmisz **potencjał grawitacyjny**, dzięki czemu odbędziesz podróż ku **nieskończoności**... i jeszcze dalej. Powracając do domu, dowiesz się nieco o **orbitach** i podniesiesz swoje zdolności (tele)komunikacyjne.

Organizacja przyjęć, wielkie wydarzenie i mnóstwo sera	760
Jaka powinna być długość patyczka koktajlowego?	761
Ser tworzy kulę	763
Powierzchnia kuli serowej jest taka sama jak powierzchnia wszystkich kostek sera	764
Niech stanie się ser...	767
Zapraszamy na przyjęcie!	769
Na koniec świata i jeszcze dalej!	770
Siła grawitacyjna Ziemi słabnie, gdy oddalasz się od planety	773
Grawitacja jest odwrotnie proporcjonalna do kwadratu odległości	779
Teraz możesz obliczyć siłę przyciągania grawitacyjnego statku w dowolnym punkcie przestrzeni	785
Energia potencjalna jest równa polu pod wykresem zależności siły od odległości	787
Jeżeli w nieskończoności $E_p = 0$ J, otrzymane równanie będzie prawdziwe dla dowolnej gwiazdy czy planety	789
Obnażamy energię potencjalną	790
Oblicz prędkość ucieczki z zasady zachowania energii	791
Musimy mieć łączność z astronautą	795
Siła grawitacji pełni rolę siły dośrodkowej	798
Satelity komunikacyjne są już na swoich miejscach, więc Pluton (i cały wszechświat) stoją przed nami otworem	801
Poradnia pytań — siła grawitacji = sile dośrodkowej	802

Drgania (część I)

19

W kółko i na okrągło

Sprawy widziane pod innym kątem potrafią zupełnie zmienić swój wydźwięk.

Do tej pory śledziłeś ruch po okręgu wyłącznie z góry, nie zastanawiając się, jak to wygląda z boku. W tym rozdziale połączysz swoją wiedzę na temat **ruchu po okręgu** ze znajomością **trygonometrii**, by poznać definicje funkcji **sinus** i **cosinus**. Gdy nie będą już one stanowiły dla Ciebie tajemnic, bez trudu poradzisz sobie z każdym ciałem poruszającym się po okręgu — niezależnie od tego, jak na nie spojrzysz.

Witajcie w wesołym miasteczku!	806
Odwzoruj kaczkę na ekranie	807
Ekran jest DWUWYMIAROWY	813
Wiemy już, jak rusza się kaczką... ale nie wiemy, gdzie dokładnie jest!	817
Zawsze gdy masz do czynienia ze składowymi wektora, staraj się odnaleźć jakiś trójkąt prostokątny	818
Pokażmy Jance jej wyświetlacz	826
Drugi strzelec widzi składową x przemieszczenia kaczkę	827
Potrzebujemy też szerszej definicji cosinusa	828
Funkcje sinus i cosinus są ze sobą związane	829
Obnażamy sinus	831
Igrzyska czas zacząć!	832
Jaką prędkość kaczkę obserwuje każdy ze strzelających?	833
Kształt wykresu prędkość – czas zależy od nachylenia wykresu przemieszczenie – czas	834
Stoisko ukończone!	838

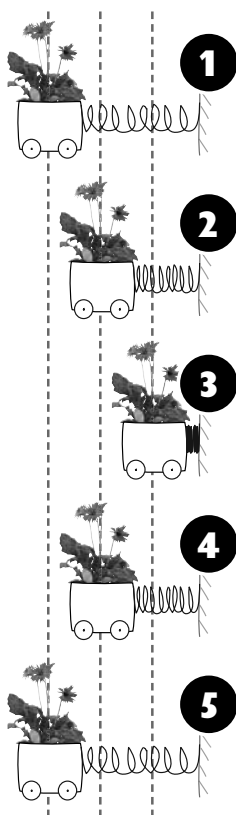

Drgania (część II)

20

Sprężyny i huśtawki

Co zrobić, gdy coś powtarza się w kółko i na okrągło? Ten rozdział, poświęcony **drganiom**, ma pomóc Ci dostrzec całość obrazu. Zbierzesz całą zgromadzoną dotąd wiedzę — o wykresach, równaniach, siłach, zasadzie zachowania energii i ruchu okresowym — żeby określić sprężyny i wahadła poruszające się **prostym ruchem harmonicznym**. Mamy nadzieję, że wkrótce przeżyjesz jedyne w swoim rodzaju doświadczenie towarzyszące myśli „i kto tu rządzi?”... bez zbytecznego powtarzania się.

Pora skończyć puste gadki	842
Kołyska dla roślin ma działać dla doniczek o trzech różnych masach	842
Sprężyna jest źródłem regularnych drgań	843
Wartość siły określają wychylenie z położenia równowagi i parametr sprężystości sprężyny	845
Ruch masy na sprężynie wygląda tak samo jak ruch po okręgu widziany z boku	849
Masa zaczepiona na sprężynie porusza się prostym ruchem harmonicznym	850
Prosty ruch harmoniczny to drgania sinusoidalne	853
Wyznacz wartości stałe, porównując równanie szczegółowe z równaniem ogólnym	854
Poradnia pytań — to równanie wygląda jak tamto	857
Ale Anka zapomniała o jednym drobiazgu...	859
Rośliny kołyszą się miarowo i tylko dzięki Tobie. Rządźisz!	865
Zmieniła się częstotliwość kołysania...	866
Częstotliwość drgań poziomej sprężyny zależy od przyłączonej do niej masy	868
Czy użycie pionowo mocowanej sprężyny będzie rozwiązaniem?	868
Wahadło porusza się prostym ruchem harmonicznym	874
Od czego zależy częstotliwość drgań wahadła?	875
Projekt wahadła okazał się rozwiązaniem idealnym!	877
Poradnia pytań — sprężyna pionowa	879
Poradnia pytań — zależności między wielkościami	880

Myśl jak fizyk

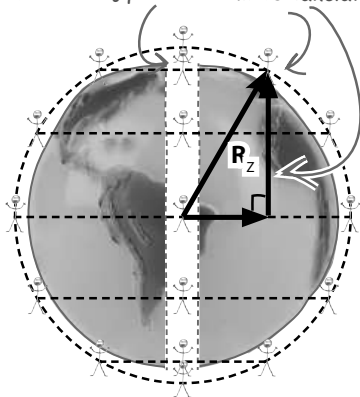
21

To już ostatni rozdział

Czas ostro wziąć się do pracy. Zapoznając się z treścią tej książki, uczyłeś się utożsamiać wiedzę fizyczną ze zjawiskami, które **obserwujesz na co dzień wokół siebie**, a także wykształcałeś w sobie umiejętność **rozwiązywania rozmaitych** problemów fizycznych. W tym rozdziale będziesz miał okazję użyć swego nowego zestawu **narzędzi fizyka** do rozwiązania problemu, który omówiłam w rozdziale 1., czyli problemu tunelu bez końca wiodącego przez środek Ziemi. Musisz zadać sobie ważne pytanie: „Jak mogę wszystko to, co wiem, wykorzystać, żeby dowiedzieć się tego, czego jeszcze nie wiem?”.

Masz za sobą naprawę długą drogę!	884
Możesz dokończyć rozwiązywanie zadania z Ziemią	885
Podróż w obie strony przypomina prosty ruch harmoniczny	886
Ale jak długo trwa podróż w obie strony?	887
Możesz przyjąć założenie, że Ziemia to kula otoczona sferą	889
Wiesz, jak poradzić sobie z kulą, ale co zrobić ze sferą?	890
Wartość siły wypadkowej, z jaką działa na Ciebie otaczająca Cię sfera, wynosi zero	894
Wartość siły jest proporcjonalna do wartości przemieszczenia, a więc mamy PRH	897
Poradnia pytań — równanie, którego nigdy wcześniej nie widziałeś	899
Już znasz swoją szybkość średnią, ale... jaka jest Twoja największa szybkość?	901
Obserwowany z boku ruch po okręgu wygląda jak prosty ruch harmoniczny	902
Jesteś w stanie zrobić (prawie) wszystko!	905

Możesz zrzutować tę składową promienia na oś tunelu.

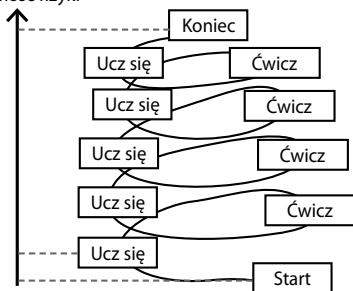

Dodatek A

A

W żadnej książce nie znajdziesz odpowiedzi na wszystkie pytania.

Na stronach tej książki udało nam się omówić naprawdę wiele zagadnień z dziedziny fizyki. Czytając ją, zdobyłeś niemałą wiedzę i wykształciłeś w sobie umiejętności, które przydadzą Ci się w przyszłości, niezależnie od tego, czy będziesz przygotowywał się do egzaminów, czy po prostu zechcesz dowiedzieć się, jak działa świat wokół Ciebie. Tworząc niniejszy podręcznik, niejednokrotnie musieliśmy dokonywać trudnych wyborów, jakie zagadnienia omówić, a jakie pozostawić niewyjaśnione. W tym dodatku poruszymy kilka tematów, o których dotąd nie wspomnieliśmy nawet słowem, a które niewątpliwie są bardzo **istotne i użyteczne**.

Lepsza
znajomość fizyki

1. Równanie prostej na wykresie: $y = ax + b$	908
2. Wartość przemieszczenia jest polem powierzchni figury geometrycznej utworzonej przez krzywą na wykresie zależności prędkości od czasu	910
3. Moment siły przyłożony do mostu	912
4. Moc	914
5. Rób zadania	914
6. Przygotowanie do egzaminu	915

Dodatek B Tablice wzorów

B

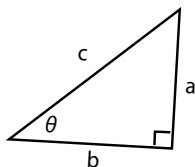
Skarbnica wiedzy**Bardzo trudno jest zapamiętać coś, co widziało się tylko raz.**

W fizyce zdarzenia opisuje się **równaniami**. Za każdym razem, gdy korzystasz z jakiegoś równania, **rozwiązując problem fizyczny**, oswajasz się z nim, mimo że nie starasz się go za wszelką cenę zapamiętać. Zanim jednak określone równanie samo zapadnie Ci w pamięć, możesz chcieć móc **sprawdzić** jego kształt w odpowiednich tablicach. Po to właśnie tworzy się w książkach dodatki z **tablicami wzorów** — są one łatwo dostępnymi zbiorami informacji, z których możesz korzystać, gdy tylko zajdzie taka potrzeba.

Trygonometria

Twierdzenie Pitagorasa

$$c^2 = a^2 + b^2$$

Sinus $\sin(\theta) = \frac{a}{c}$

Cosinus $\cos(\theta) = \frac{b}{c}$

Tangens $\operatorname{tg}(\theta) = \frac{a}{b}$

14. Zasada zachowania energii

Ułatw sobie życie

Mówisz serio? Przez dziesięć minut tłumaczył na siłach i składowych wektorów, jak wieszka kapelusz na wieszaku? Człowieku, przecież wystarczy go podnieść i powiesić!

Po co się męczyć, skoro można ułatwić sobie życie? Na razie rozwiązywałeś wszystkie problemy, posługując się równaniami ruchu, siłami i składowymi wektorów. To doskonałe narzędzia, ale czasami wiążą Cię na długi czas w skomplikowanych obliczeniach matematycznych. Z tego rozdziału dowiesz się, jak zauważać, kiedy możesz uprościć rozwiązanie skomplikowanego problemu, posługując się **zasadą zachowania energii**.

Co mi to przypomina?

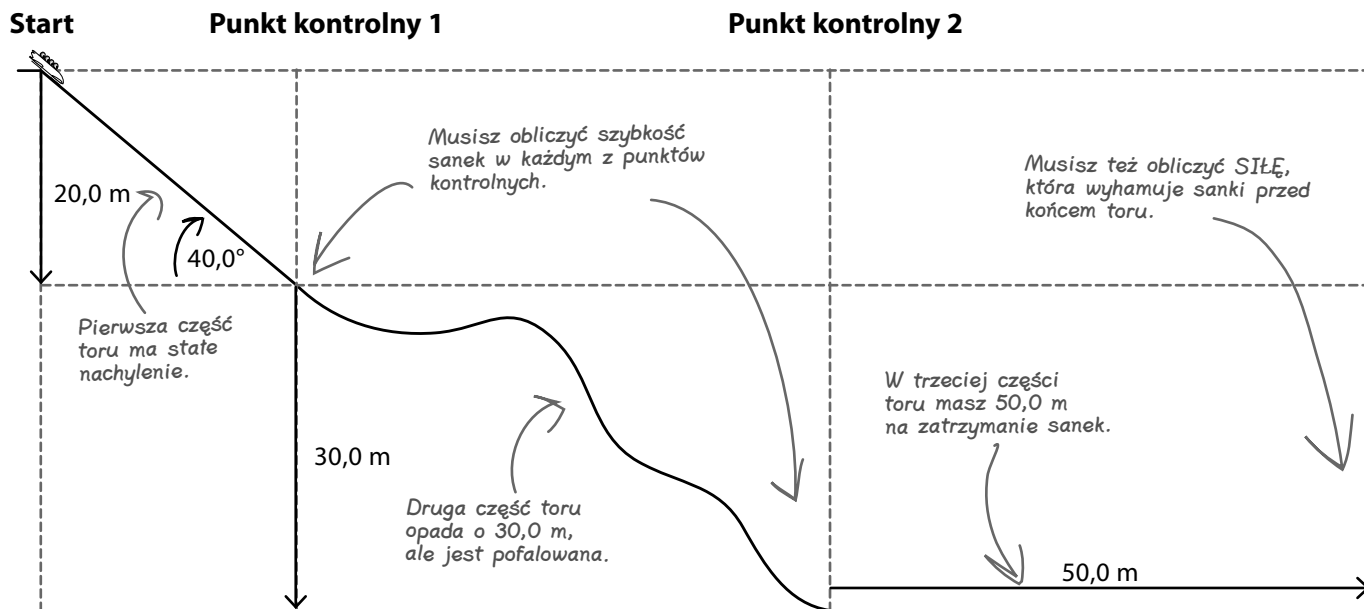
Jedyny w swoim rodzaju tor bobslejowy

Wesołe miasteczko przygotowało na otwarcie w tym sezonie nową atrakcję — wspaniałą, najnowocześniejszy tor bobslejowy. Zanim jednak nowa atrakcja stanie się dostępna dla turystów, trzeba sprawdzić, czy jest bezpieczna. I to właśnie Twoje zadanie. Co prawda nie jesteś saneczkarzem, ale znasz fizykę i dzięki temu możesz stwierdzić, czy projekt wymaga poprawek.

Tor dzieli się na trzy części. Do pierwszego punktu kontrolnego jego **nachylenie jest stałe**. Pomiędzy pierwszym a drugim punktem kontrolnym jego wysokość **obniża się o 30,0 m**, ale tor jest **pofalowany** tak, że sanki przez chwilę jadą też pod górę! Trzecia część toru jest zupełnie płaska — na niej uruchamia się hamulec, który **zatrzymuje** sanki.

Musisz obliczyć **szybkość** sanek w każdym z punktów kontrolnych oraz siłę hamowania potrzebną do zatrzymania sanek.

Zabójczy tor! Nie mogę doczekać się chwili, kiedy zedrę na nim płozy. Oczywiście, gdy będzie już bezpieczny!!

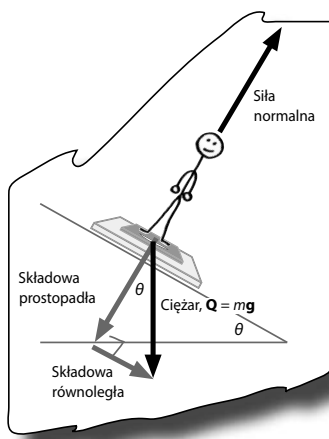

Rozwiązanie zaczynaj zawsze od rysunku i odpowiedzi na pytanie „Co mi to PRZYPOMINA?”.

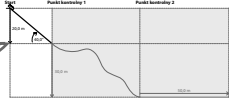
WYSIL SZARE KOMÓRKI

Czy jest taka część toru, z którą **wiesz już**, jak sobie poradzić?

Chwilkę... czy nie opisywaliśmy już ruchu ciała zsuwającego się po równi?!

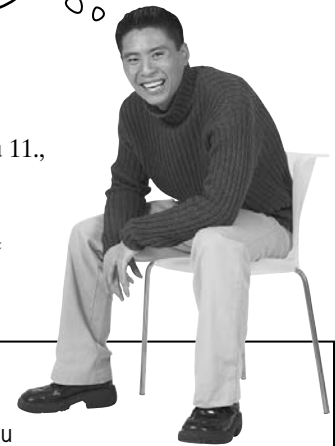
Jesteś tutaj.

Wiesz już, jak to policzyć!

Pierwsza część toru wygląda jak urządzenie Kombinatorów wagi ciężkiej znane Ci z rozdziału 11., służące do zjeżdżania na wadze po pochyłości.

Co prawda dalsze części toru bobslejowego mogą przyprawić o ból głowy, ale tę część potrafisz zanalizować tak, jak **poprzednio!**

Pierwsza część toru nie powinna stanowić dla Ciebie problemu.

Zaostrz ołówek

Sanki o masie m zjeżdżają w dół po równi pochytej nachylonej pod kątem 40° do poziomu i pokonują różnicę wysokości $20,0$ m.

a. Oblicz drogę pokonaną przez sanki pomiędzy startem a pierwszym punktem kontrolnym.

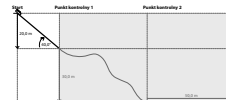
b. Oblicz składową ciężaru sanek równoległą do powierzchni równi.

Wskazówka: Ponieważ masa sanek nie została podana liczbowo, uzyskana odpowiedź też nie będzie liczbą — będzie zawierać w sobie składnik „m”.

c. Oblicz szybkość sanek w pierwszym punkcie kontrolnym.

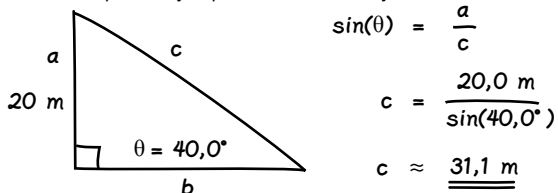
Wskazówka: Skorzystaj z II zasady dynamiki Newtona i wyznacz wartość przyspieszenia z równania na siłę wypadkową, a potem podstaw wynik do równania ruchu, z którego obliczysz szybkość.

Zaostrz ołówek:
Rozwiązanie

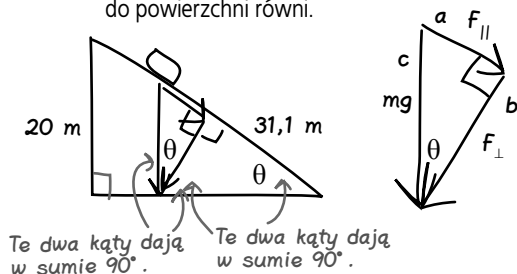

Sanki o masie m zjeżdżają w dół po równi pochyłej nachylonej pod kątem 40° do poziomu i pokonują różnicę wysokości $20,0\text{ m}$.

- a. Oblicz drogę pokonaną przez sanki pomiędzy startem a pierwszym punktem kontrolnym.

- b. Oblicz składową ciężaru sanek równoległą do powierzchni równi do powierzchni równi.

Ciężar sanek $Q = mg$

F_{\parallel} jest składową równoległą do równi i leży naprzeciw kąta θ .

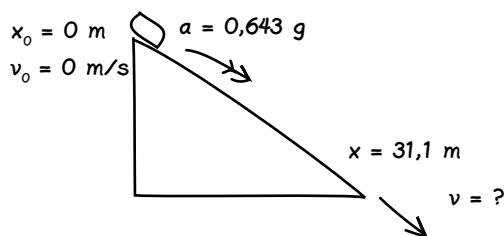
Jej wartość obliczam z podobieństwa trójkątów:

$$\frac{F_{\parallel}}{mg} = \frac{20,0\text{ m}}{31,1\text{ m}}$$

$$F_{\parallel} \approx \underline{\underline{0,643\text{ mg}}}$$

Jeżeli w odpowiedzi pojawiają się zmienne, na przykład „m” czy „g”, nie musisz podawać jednostek wyniku, ponieważ te wielkości fizyczne mają jednostki. Oczywiście w przypadku działań na liczbach musisz podawać jednostki.

- c. Oblicz szybkość sanek w pierwszym punkcie kontrolnym.

$$F_{\text{wyp}} = ma$$

$$0,643\text{ mg} = m\dot{a}$$

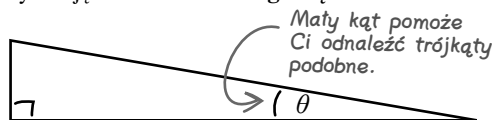
$$a = 0,643\text{ g}$$

$$v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$$

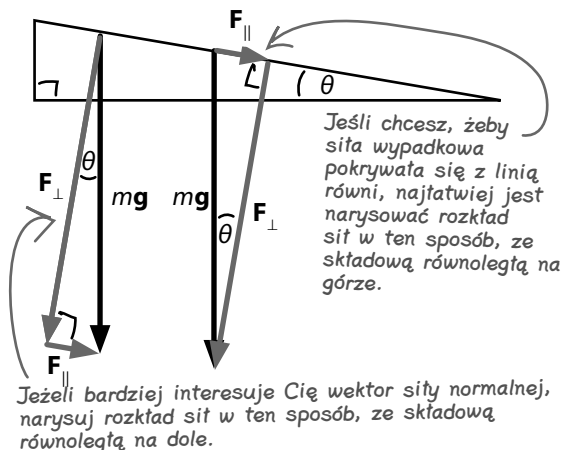
$$v = \sqrt{(0\text{ m/s})^2 + 2 \times 0,643 \times 9,8\text{ m/s}^2 \times 31,1\text{ m}} \approx \underline{\underline{19,8\text{ m/s}}}$$

O trójkątach słów kilka
— narysuj bardzo małe kąty

Jeżeli nie jesteś pewien, który z kątów rozkładu wektorów odpowiada kątowi równi, naskicuj sobie wykres przedstawiający sytuację dla bardzo **małego kąta** θ .

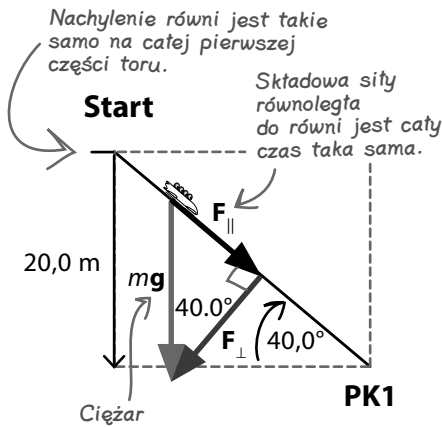
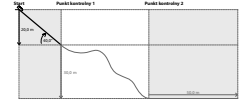

Narysuj teraz trójkąt sił. Wektor siły ciężkości jest skierowany prosto w dół. Jego składowe będą prostopadłe i równoległe do równi. To, jak je narysujesz, nie ma znaczenia, ponieważ ich długości zawsze będą takie same.

Kąt θ to najmniejszy kąt trójkąta równi, więc będzie też najmniejszym kątem trójkąta rozkładu sił.

Przyspieszenie wynosi $0,643\text{ g}$, więc nie zapomnij podstawić do wzoru wartości $9,8\text{ m/s}^2$.

Pierwszą część zadania rozwiążesz, rozkładając siły na składowe...

Pierwsza część toru jest nachylona do poziomu pod stałym kątem, co sprawia, że siła wypadkowa działająca na sanki jest zawsze taka sama — składowa ciężaru sanki równoległa do równi jest stała.

Wiesz już, że sanie, mijając pierwszy punkt kontrolny, będą poruszały się z szybkością 19,8 m/s. Na razie idzie dobrze...

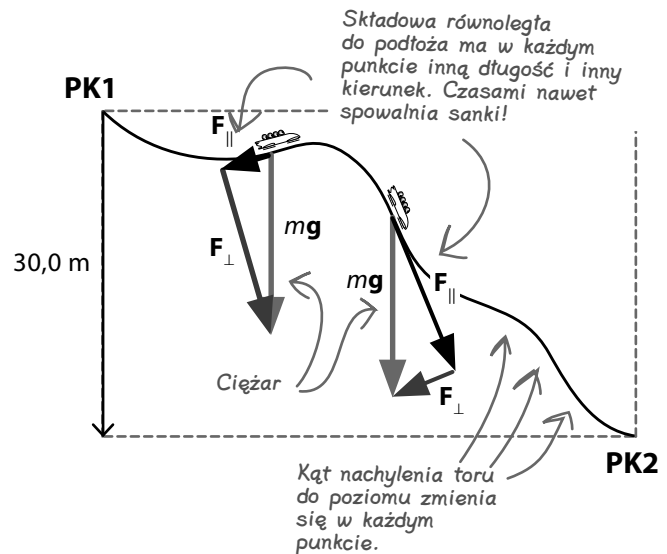
Chcesz poznać szybkość sanki w każdym z punktów kontrolnych.

... ale w drugiej części tor nie ma już stałego nachylenia

Niestety druga część toru bobslejowego nie jest już tak przyjemna. Różnica poziomów jest wprawdzie znana i wynosi 30,0 m, ale nachylenie toru do poziomu wcale nie jest jednorodne — na całej jego długości pojawiają się wzniesienia i zagłębienia. Zdarza się nawet, że sanki jadą pod górkę!

Każda zmiana kąta nachylenia toru powoduje zmianę składowej ciężaru równoległej do nawierzchni. To oznacza, że siła wypadkowa działająca na sanki zmienia się, powodując tym samym zmiany długości i kierunku wektora przyspieszenia.

To utrudnia nieco Twoje zadanie, ponieważ równania ruchu w znanej Ci postaci pozwalają opisywać wyłącznie te przypadki, w których ciało porusza się ze stałym przyspieszeniem. Metoda, którą posłużyłeś się ostatnio, nie sprawdzi się teraz.

Ciało poruszające się po nachyleniu przyspiesza pod wpływem działającej na nie równoległej do podłoża składowej swojego ciężaru.

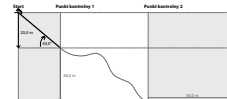

WYSIL SZARE KOMÓRKI

Jak obliczyć szybkość sanki w drugim punkcie kontrolnym, gdy pokonują one różnicę wysokości 30,0 m po pofalowanym torze?

Zmiany wysokości

Jedną część toru już za nami. Zostały jeszcze dwie...

Krzysiek: Niestety następny odcinek toru jest bardziej wymagający — jego nachylenie do poziomu ulega ciągłym zmianom! Przyspieszenie ciała nie będzie stałe.

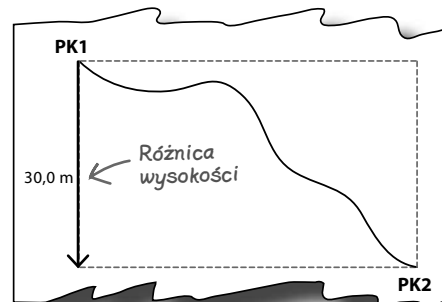
Kuba: A może podzielimy ten fragment toru na wiele małych kawałków? Jeżeli nachylenie będzie stałe choćby przez kilka metrów, zdołamy przeprowadzić potrzebne obliczenia, potem powtórzmy tę procedurę dla następnego fragmentu i tak dalej. Następnie dodamy do siebie wyniki obliczeń i otrzymamy całkowitą zmianę prędkości.

Krzysiek: Przecież to zajmie całe wieki! Nie wydaje mi się, żebyśmy mieli szansę obliczyć to ręcznie.

Franek: Pewnie dałoby się napisać działający w ten sposób program komputerowy... ale nie mam pojęcia, jak się to robi.

Kuba: Może źle się do tego zabieramy? Tak bardzo skupiliśmy się na **siłach**, że zupełnie zapomnieliśmy o **energii**.

Krzysiek: Hmm, sanki obniżają swoje położenie o 30,0 m, więc na początku tej części toru dysponują większą **energią potencjalną grawitacji** niż na jej końcu. Zmiana ta wynika z **różnicy wysokości**.

Zawsze gdy natkniesz się w zadaniu na zmianę wysokości, na której znajduje się ciało, zastanów się nad użyciem zasady zachowania energii.

Franek: Ale jak to policzyć? Nie do końca wiem, w co zmieniła się ta energia!

Kuba: Racja, ale wiemy przecież, że **energia układu jest zachowana**, prawda?! To oznacza, że energia potencjalna grawitacji musiała zmienić postać w czasie zjazdu sanek po torze!

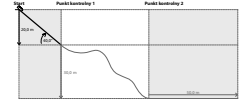
Krzysiek: Zastanawiam się, czy sanki mają energię tylko dlatego, że się poruszają?! Przecież energia miała określać zdolność ciała do wykonania pracy, czyż nie?

Franek: Tak... jeśli poruszające się ciało uderzy w inne ciało, wyrzuci na nie tym samym **siłę**, która **przemieści** to drugie ciało. A to oznacza wykonanie pracy. Jak młotek! Poruszający się młotek działa na gwóźdź, dzięki czemu ten wbija się w drewno. To chyba właśnie wykonywanie pracy?

Krzysiek: Chyba powinniśmy rozwinąć tę myśl.

Sanki poruszają się, mijając pierwszy z punktów kontrolnych, więc można powiedzieć, że na tym etapie ruchu dysponują pewną energią kinetyczną i pewną energią potencjalną.

Zasada zachowania energii

Poruszające się ciało ma energię kinetyczną

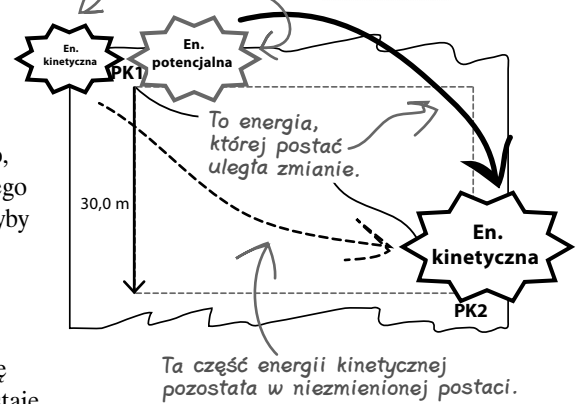
Sanki znajdujące się na górze toru bobslejowego mają większą **energię potencjalną grawitacji** niż w połowie toru lub na jego dole. Przyczyną jest różnica **wysokości**, na jakiej znajdują się sanki.

Mówimy, że poruszające się ciała mają **energię kinetyczną**. Oznacza to, że mogą wykonać pracę, działając na inne ciało siłą, która spowoduje jego przesunięcie — na tej zasadzie działa wbijanie gwoźdźcia młotkiem. Gdyby młotek pozostawał w jednym miejscu, czyli nie miał żadnej **prędkości**, nie mógłby wykonać pracy!

Różnice wywołują zmiany odpowiedzialne za przekazywanie energii. Różnica **wysokości**, na jakich znajdują się sanki, sprawia, że zmienia się ich **prędkość**. Inaczej mówiąc, energia potencjalna grawitacji sanek zostaje przekształcona w energię kinetyczną. Jeśli energia potencjalna grawitacji pojazdu zmniejsza się o 1000 J ze względu na zmianę wysokości, na której się on znajduje, jego energia kinetyczna musi wzrosnąć o 1000 J.

Gdy uda Ci się odkryć **równanie** opisujące energię kinetyczną ciała, będziesz mógł posłużyć się **zasadą zachowania energii** do wyznaczenia prędkości sanek powstałej w wyniku obniżenia ich położenia w drugim z punktów kontrolnych.

Zakładamy tu brak tarcia, ale pamiętaj, że na lodzie prawie się go nie odczuwa.

Zmiana energii potencjalnej jest równa zmianie energii kinetycznej, ponieważ całkowita energia układu musi być zachowana.

Zaostrz ołówek

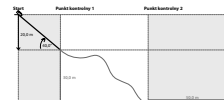

- a. Wyobraź sobie **poruszający się** młotek, który uderza z pewną siłą w gwoździe, przesuwał go w głąb drewnianej deski. Siła oddziałująca na gwoździe wykonuje w ten sposób pewną pracę. Wiedząc to, postaraj się określić, które zmienne mogą mieć wpływ na wartość **energii kinetycznej** młotka. Uzasadnij swoją odpowiedź.

To wykonywanie pracy. Praca = $F\Delta x$.

Możesz teraz wypisać równania, które pomogą Ci odnaleźć wzór opisujący energię kinetyczną. Pamiętaj, że w tym „Zaostrzonym ołówku” masz jedynie wypisać odpowiednie równania. Ich przekształcaniem zajmijemy się na następnej stronie. Jeżeli nie pamiętasz wszystkich wzorów, sprawdź je w dodatku B.

- b. Zapisz równanie opisujące energię potencjalną grawitacji sanek o masie m , znajdujących się w szczytowym punkcie toru na wysokości h .
- c. Zapisz równanie ruchu spadającego ciała, posługując się wielkościami x , x_0 , v_0 , v i a .

Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

- a. Wyobraź sobie **poruszający się** młotek, który uderza z pewną siłą w gwóźdź, przesuując go w głąb drewnianej deski. Siła oddziałująca na gwóźdź wykonuje w ten sposób pewną pracę. Wiedząc to, postaraj się określić, które zmienne mogą mieć wpływ na wartość **energii kinetycznej** młotka. Uzasadnij swoją odpowiedź.

Młotek poruszający się z większą szybkością wykona większą pracę.

Młotek o większej masie wykona większą pracę.

Z powyższych stwierdzeń wynika, że energia kinetyczna musi zależeć od masy i prędkości.

Gdy siła działająca na gwóźdź wykonuje większą pracę, przemieszczenie gwoździa jest większe.

Możesz teraz wypisać równania, które pomogą Ci odnaleźć wzór opisujący energię kinetyczną. Pamiętaj, że w tym „Zaostrzonym ołówku” masz jedynie wypisać odpowiednie równania. Ich przekształcaniem zajmiemy się na następnej stronie. Jeżeli nie pamiętasz wszystkich wzorów, sprawdź je w dodatku B.

- b. Zapisz równanie opisujące energię potencjalną grawitacji sanek o masie m , znajdujących się w szczytowym punkcie toru na wysokości h .

- c. Zapisz równanie ruchu spadającego ciała, posługując się wielkościami x , x_0 , v_0 , v i a .

$$E_{pg} = F\Delta x = mgh$$

To wyrażenie pozwalające wyznaczyć wartość energii potencjalnej, która częściowo zostanie przekształcona w energię kinetyczną.

$$v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$$

Ten wzór pomoże Ci znaleźć związek między różnicą wysokości położenia ciała a jego prędkością.

Nie istnieją grupie pytania

P: Gdybym znał różnicę w wysokościach początku i końca toru o stałym nachyleniu, mógłbym bez trudu wyznaczyć prędkość ciała na końcu toru, prawda?

U: Oczywiście. Jeżeli tor jest nachylony do poziomu pod stałym kątem (jak na przykład pierwszy fragment toru z tego zadania), możesz wykonać rozkład sił działających na sanki, wyznaczyć siłę wypadkową, obliczyć przyspieszenie, jakiego doznaje ciało, i w ten sposób odszukać wartość prędkości.

P: A co mam zrobić, gdy tor jest falisty? Czy ta metoda zadziała?

U: Teoretycznie tak, choć wszystko będzie bardziej skomplikowane. Musiałbyś wyznaczyć siłę wypadkową działającą na ciało w każdym, mikroskopijnym fragmencie toru. Żaden człowiek nie zdoła zrobić tego ręcznie. Takie obliczenia przeprowadza się wyłącznie dzięki programom komputerowym napisanym specjalnie w tym celu.

P: Czy rozwiązanie każdego zadania, w którym pojawia się ruch ciała na nieregularnym stoku, wymaga użycia komputera?

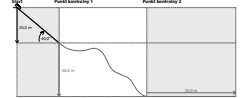
U: Nie. Zawsze możesz posłużyć się zasadą zachowania energii. Energia **potencjalna grawitacji**, którą ciało dysponuje na szczycie stoku, zostanie przekształcona w czasie zjazdu na energię **kinetyczną**.

P: Czym jest energia kinetyczna?

U: Energia kinetyczna określa zdolność ciała do wykonania pracy dzięki prędkości, z jaką się ono porusza. Każde poruszające się ciało ma energię kinetyczną.

P: Wiem, że energię potencjalną grawitacji opisuje wzór mgh , ale nie znam równania energii kinetycznej.

U: Właśnie zajmujemy się odnalezieniem tego wzoru. Na razie odkryłeś, że energia kinetyczna musi zależeć od masy ciała i jego prędkości. Teraz wykonasz kilka podstawień, żeby określić dokładny charakter tej zależności...

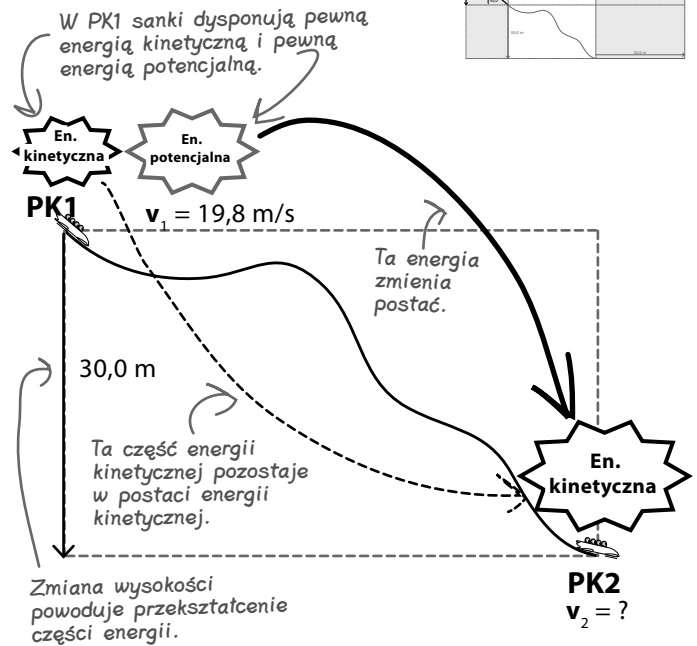

Energia kinetyczna zależy od prędkości ciała

Każde poruszające się ciało dysponuje **energiami kinetyczną**.

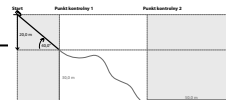
Gdy sanki zjeżdżają w dół po torze bobslejowym, część ich **energii potencjalnej grawitacji** zostaje **przekształcona** na energię kinetyczną. Energia kinetyczna, którą zyskują sanki, musi być **równa** energii potencjalnej grawitacji, którą tracą.

Energia kinetyczna zależy w jakiś sposób od **masy** sanek i ich **prędkości**. Gdyby udało Ci się opisać wzorem zmianę energii kinetycznej sanek, zdołałbyś określić zmianę ich prędkości pomiędzy pierwszym punktem kontrolnym a drugim punktem kontrolnym. Byłoby to równoznaczne z wyznaczeniem prędkości sanek w drugim punkcie kontrolnym.

Zaostrz ołówek

- Równania, które zapisałeś na poprzedniej stronie — $E_{pg} = mgh$ i $v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$ — opisują te same wielkości różnymi symbolami. Przypuśćmy, że masz rozwiązać zadanie, w którym ciało puszczone swobodnie spada w dół. Które z wielkości podanych w powyższych wzorach będą swoimi odpowiednikami?
- Wykonaj odpowiednie podstawienia i wykaż, że energia kinetyczna ciała (E_k) puszczonego swobodnie na pewnej wysokości h (mającego zatem energię potencjalną grawitacji $E_{pg} = mgh$) jest opisana wzorem $E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

- a. Równania, które zapisałeś na poprzedniej stronie — $E_{pg} = mgh$ i $v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$ — opisują te same wielkości różnymi symbolami. Przypuśćmy, że masz rozwiązać zadanie, w którym ciało puszczone swobodnie spada w dół. Które z wielkości podanych w powyższych wzorach będą swoimi odpowiednikami?

$$E_p = mgh$$

$$v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$$

Przemieszczenie ciała jest oznaczone w pierwszym równaniu literą h , w drugim zaś odpowiada mu wyrażenie $(x - x_0)$.

Przyspieszenie jest oznaczone w pierwszym równaniu literą g , w drugim natomiast literą a .

- b. Wykonaj odpowiednie podstawienia i wykaż, że energia kinetyczna ciała (E_k) puszczonego swobodnie na pewnej wysokości h (mającego zatem energię potencjalną grawitacji $E_{pg} = mgh$) jest opisana wzorem $E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

Początkowo ciało nie porusza się, więc $v_0 = 0$ m/s.

Z zasady zachowania energii $E_{p0} = E_{k1}$.

Zmiana wysokości ciała, h , odpowiada wyrażeniu $(x - x_0)$, więc dokonuję odpowiednich przekształceń i podstawienia.

Podstaw „g” za „a”.

$$v^2 = 2g(x - x_0)$$

$$(x - x_0) = \frac{v^2}{2g}$$

Podstaw „h” za „x - x₀”.

$$h = \frac{v^2}{2g}$$

Podstaw za „h”.

$$E_{k1} = E_{p0} = mgh = mg \frac{v^2}{2g}$$

$$E_{k1} = \frac{1}{2}mv^2$$

Czasami wygodniej jest opuścić indeks dolny „g” w oznaczeniu energii potencjalnej grawitacji.

Jest on potrzebny przede wszystkim po to, by odróżnić energię potencjalną grawitacji E_{pg} od energii potencjalnej sprężystości E_{ps} .

Jeżeli w zadaniu nie występują żadne sprężyny, nie ma konieczności wprowadzania dodatkowego indeksu „g”, który przy nieuważnym zapisie może pomylić się dodatkowo z oznaczeniem przyspieszenia ziemskiego. Poza tym mniejszy natłok indeksów pozwala wprowadzić oznaczenia E_{p0} i E_{p1} dla odróżnienia energii w początkowej fazie zdarzenia od energii w jego fazie końcowej.

Wspaniale, tylko że to równanie opisuje lot ciała puszczonego swobodnie w dół, a sanki wcale nie spadają!

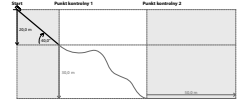
Taka sama zmiana wysokości zawsze wywoła identyczną zmianę energii potencjalnej grawitacji, bez względu na tor, po jakim porusza się ciało.

Ilość przekształconej energii zależy wyłącznie od zmiany wysokości, na której znajduje się ciało.

Sanki dysponują pewną energią potencjalną grawitacji, zależną od wysokości, na której się znajdują. Ilość zmagazynowanej energii nie zależy od ścieżki, jaką sanki dostały się na szczyt.

Określona zmiana wysokości wywoła zawsze taką samą zmianę energii potencjalnej grawitacji, zarówno w przypadku, gdy sanki będą poruszały się w dół, jak i gdy będą jechały pod górę. Oznacza to, że zmiana energii potencjalnej grawitacji zawsze wiąże się ze zmianą energii kinetycznej (przy założeniu braku tarcia), niezależnie od ścieżki, po jakiej poruszają się sanki. Określona zmiana wysokości zawsze wywoła identyczną zmianę energii kinetycznej ciała.

Oblicz prędkość sanek, znając zasadę zachowania energii i zmianę wysokości na torze

Poruszające się ciało dysponuje energią kinetyczną opisaną wzorem:

$$E_k = \frac{1}{2}mv^2$$

Znając **masę** sanek i ich **energię kinetyczną**, możesz wyznaczyć **prędkość**, z jaką mijają drugi punkt kontrolny.

Energia kinetyczna

Masa

Prędkość

$$E_k = \frac{1}{2}mv^2$$

Energię kinetyczną sanek wyznacysz, korzystając z zasady zachowania energii. Różnica prędkości sanek mierzona pomiędzy pierwszym a drugim punktem kontrolnym wynika z różnicy wysokości, na których umieszczono te punkty. Stąd wynika zaś, że zmiana energii **potencjalnej grawitacji** musi być równa zmianie energii **kinetycznej**.

Jesteś gotów do obliczenia prędkości sanek w drugim z punktów kontrolnych? Świetnie!

Zaostrz ołówek

Sanki zjeżdżające po torze bobslejowym minęły właśnie pierwszy punkt kontrolny (PK1). Drugi punkt kontrolny znajduje się u podnóża stoku, 30,0 m poniżej pierwszego.

Skoro mijając PK1, sanki poruszały się z szybkością 19,8 m/s, z jaką szybkością miną PK2? (Energia potencjalna grawitacji sanek + energia kinetyczna na początku trasy będą równe energii kinetycznej sanek na dole toru).

Warto oznaczyć wszystkie rodzaje energii ciała w danym punkcie kontrolnym jednym indeksem, na przykład E_{k1} , E_{p1} , E_{k2} , E_{p2} itd.

Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

Sanki zjeżdżające po torze bobslejowym minęły właśnie pierwszy punkt kontrolny (PK1). Drugi punkt kontrolny znajduje się u podnóża stoku, 30,0 m poniżej pierwszego.

Skoro mijając PK1, sanki poruszały się z szybkością 19,8 m/s, z jaką szybkością miną PK2? (Energia potencjalna grawitacji sanek + energia kinetyczna na początku trasy będą równe energii kinetycznej sanek na dole toru).

$$\text{PK1: } E_{k1} + E_{p1} = mgh + \frac{1}{2}mv_1^2$$

$$\text{PK2: } E_{k2} = \frac{1}{2}mv_2^2$$

$$\frac{1}{2}mv_2^2 = mgh + \frac{1}{2}mv_1^2$$

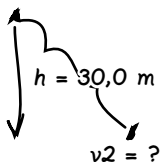
$$v_2^2 = 2gh + v_1^2$$

$$v_2 = \sqrt{2gh + v_1^2}$$

$$v_2 = \sqrt{(2 \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 30,0 \text{ m}) + (19,8 \text{ m/s})^2}$$

$$v_2 = \underline{\underline{31,3 \text{ m/s}}}$$

$$v_1 = 19,8 \text{ m/s}$$

W każdym z wyrazów pojawia się czynnik „m”, więc po podzieleniu obydwu stron równania przez tę wielkość, znika ona z równania.

Rozwiązywanie zadań z wykorzystaniem zasady zachowania energii jest prostsze niż analizowanie ich z użyciem sił.

Wspominaliśmy wcześniej, że praca jest skalarem. Czy to oznacza, że energia kinetyczna również jest skalarem?

Energia, tak samo jak praca, jest wartością skalarną.

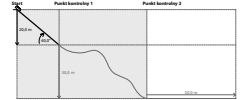
Praca jest wielkością skalarną, ponieważ dana siła, przesuwająca ciało na tę samą odległość, wykona zawsze taką samą pracę, niezależnie od kierunku swojego działania.

Energia kinetyczna jest również skalarem, ponieważ ciało obdarzone prędkością v będzie miało zawsze taką samą ilość energii, $E_k = \frac{1}{2}mv^2$, niezależnie od kierunku wektora prędkości.

Zmiana energii kinetycznej może mieć znak dodatni albo ujemny. W tym przypadku znak nie określa kierunku wektora, a jedynie charakter zmiany ilości energii (przyrost lub ubywanie energii). Tak samo zmiana masy określa zmianę ilości materii i również może mieć znak dodatni lub ujemny.

Zwrot wielkości wektorowej określamy odpowiednim znakiem. Pamiętaj jednak, że wynik podnoszenia liczby do kwadratu jest zawsze dodatni, więc wyrażenie v^2 musi być skalarem, ponieważ w czasie potęgowania tracimy informację o zwrocie prędkości (jej znak). Idąc dalej tym tropem, odkrywamy, że energia kinetyczna też jest skalarem, gdyż $E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

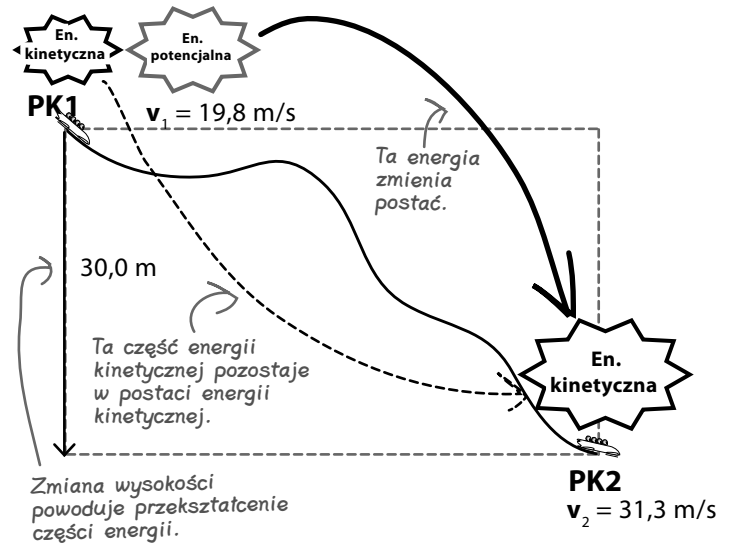
Identyczna prędkość oznacza zawsze taką samą energię kinetyczną, niezależnie od zwrotu wektora prędkości.

Rozwiązałeś drugą część zadania, postępując się zasadą zachowania energii

Dzięki zasadzie zachowania energii zdołałeś wyznaczyć szybkość jazdy sankami podczas mijania drugiego punktu kontrolnego, znajdującego się 30,0 m poniżej pierwszego z nich. Wynosi ona 31,3 m/s.

Wiesz już też, że określona zmiana wysokości wywołuje zawsze taką samą zmianę energii potencjalnej grawitacji i identyczną zmianę energii kinetycznej, oczywiście przy założeniu braku tarcia.

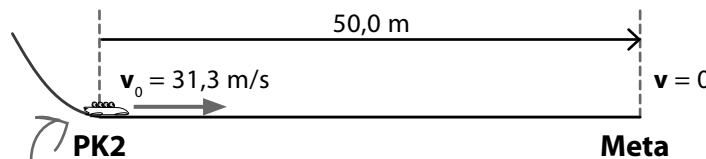

W trzeciej części zadania musi pojawić się siła, która zatrzyma sanki

Trzecia część toru jest zupełnie płaska. To przestrzeń, na której musisz posłużyć się hamulcem, by zatrzymać sanki. Projekt zakłada, że sanki ważące 630 kg zatrzymają się w czasie niezbędnym im do pokonania odległości 50,0 m.

Jak zabrać się do obliczenia siły, z którą hamulec ma zadziałać na sanki?

Sanki z pasażerami mogą ważyć maksymalnie 630 kg.

Musisz obliczyć siłę hamowania zdolną zatrzymać sanki przed końcem toru.

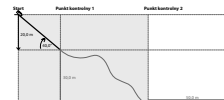
Gdy obliczysz siłę hamowania, znając prędkość początkową, będę mogła odbyć pierwszy zjazd!

WYSIŁ SZARE KOMÓRKI

Jak obliczyć siłę potrzebną do zatrzymania sanek?

Jak mamy obliczyć siłę hamowania?

Kuba: Wysokość, na jakiej znajdują się sanki, nie ulega zmianie, więc nie zdołamy obliczyć żadnej energii. Nie pozostaje nam nic innego, jak użyć **równań ruchu**, żeby wyznaczyć **przyspieszenie** sanek, a potem podstawić je do wzoru na II zasadę dynamiki Newtona, $F_{\text{wyp}} = ma$, żeby obliczyć **siłę**. To powinno zadziałać!

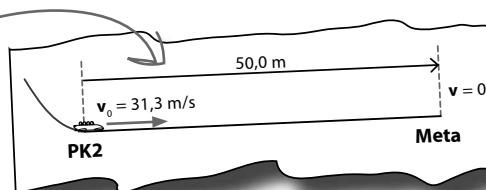
Krzysiek: Ale to przecież mnóstwo liczenia. Jesteś **pewien**, że nie zdołamy posłużyć się **zasadą zachowania energii**? Te obliczenia były znacznie prostsze niż rachunki prowadzone w pierwszej części zadania.

Kuba: Ja nie widzę innego wyjścia. Nie ma zmiany wysokości, więc energia potencjalna grawitacji nie ulega zmianie. Jak zatem skorzystasz z zasady zachowania energii?

Krzysiek: Właśnie się zastanawiam... Przecież w zadaniu jest mowa o zatrzymaniu sanek na pewnej **odległości** poprzez przyłożenie odpowiedniej **siły**. Mnie to pachnie wykonywaniem **pracy**!

Franek: Racja! Przykładając siłę, wykonujesz pewną pracę, ale wydawało mi się, że żeby móc posługiwać się pojęciem pracy, musisz najpierw przesunąć ciało, a nie po prostu szorować hamulcem po lodzie!

Zadziałaj SIŁĄ na pewnym DYSTANSIE, żeby zatrzymać sanki.

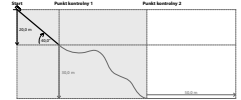

Zawsze, gdy masz do czynienia z siłą działającą na ciało na pewnym dystansie, myśl w kategoriach pracy i energii!

Kuba: Czekaj, czekaj... on może mieć rację. Wyobraź sobie, że masz złapać w rękawicę piłkę bejsbolową. Przecież działasz na nią pewną siłą, a łapiąc piłkę, przesuwasz rękę do tyłu, więc siła działa na pewnym dystansie. Takie działanie zmienia energię kinetyczną piłki.

Krzysiek: Czy to oznacza, że możemy posłużyć się tą zasadą, obliczając siłę potrzebną do zatrzymania sanek? Znamy ich masę i prędkość, więc możemy obliczyć **energię kinetyczną**. POZA TYM wiemy, na jakiej odległości ma działać ta siła — 50,0 m.

Franek: Tylko co dzieje się z energią kinetyczną sanek lub piłki, gdy się je zatrzyma?! Przecież nie zamienia się w energię potencjalną?

Hamulec pracuje

Musisz wyhamować sanki, zanim dojadą do końca toru. Hamulec musi zatrzymać je, zanim pokonają 50,0 m ostatniego odcinka toru. Oznacza to, że musisz przyłożyć do sanek odpowiednią **siłę**.

Żeby rozwiązać ten problem, możesz obliczyć opóźnienie, jakiego doświadczają sanki, a potem podstawić je do równania $F_{\text{wyp}} = ma$, z którego obliczysz wartość siły. To poprawny sposób rozwiązywania tego typu zadań, więc na pewno otrzymałbyś dobry wynik.

Jednak obliczając prędkość sanek po pokonaniu drugiej części toru odkryłeś, że stosowanie **zasady zachowania energii** znacznie ułatwia rozwiązanie — obliczenia nie są tak skomplikowane, jak w przypadku obliczania sił. Praca jest opisana wzorem $W = F\Delta x$, a to oznacza, że przyłożenie siły na pewnym dystansie za pomocą hamulca wiąże się z wykonaniem pracy.

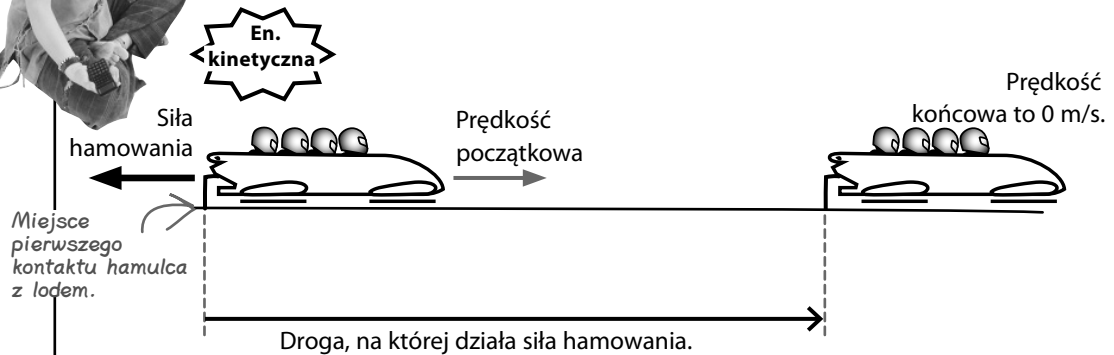
Powstaje tylko pytanie, gdzie zostaje **przekazana energia kinetyczna** sanek w czasie ich zatrzymywania.

Jeśli tylko możesz, rozwiąż zadania, postępując się zasadą zachowania energii.

BĄDŹ hamulcem

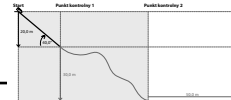
Musisz wyobrazić sobie, jak to jest być hamulcem. Postaraj się wyrazić za pomocą energii to, co ma miejsce od chwili przyłożenia hamulca do powierzchni lodu do chwili zatrzymania się sanek. Opisz odpowiednio rysunek i udziel wyjaśnienia pod spodem.

.....

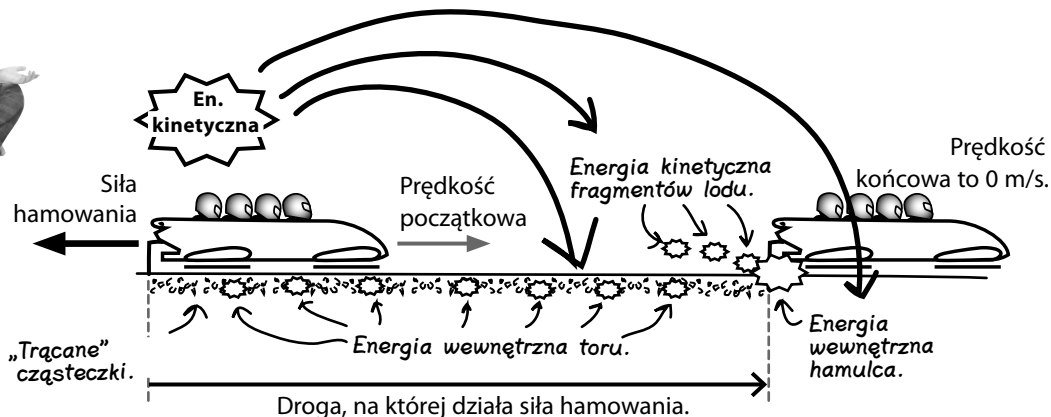
.....

.....

BĄDŹ hamulcem — rozwiązanie

Musisz wyobrazić sobie, jak to jest być hamulcem. Postaraj się wyrazić za pomocą energii to, co ma miejsce od chwili przyłożenia hamulca do powierzchni lodu do chwili zatrzymania się sanek. Opisz odpowiednio rysunek i udziel wyjaśnienia pod spodem.

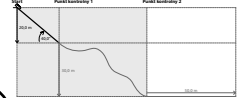
Na początku toru sanki mają pewną energię kinetyczną. Na końcu toru energia ta jest równa zero. Energia kinetyczna sanek zostaje zamieniona na energię wewnętrzną hamulca i toru, ponieważ pomiędzy powierzchnią toru a powierzchnią hamulca pojawia się tarcie. Przesuwający się po powierzchni lodu hamulec „trąca” cząsteczki lodu, sprawiając, że ich ruch staje się bardziej intensywny. To samo dzieje się z cząsteczkami materiału, z którego wykonany jest hamulec.

Wykonywanie pracy przeciw sile tarcia zwiększa energię wewnętrzną

Z chwilą docięnięcia hamulca do powierzchni toru **zamieniasz** część energii **kinetycznej** sanek na energię **wewnętrzną** hamulca i toru, ponieważ poruszające się sanki mimowolnie wykonują pracę przeciwko sile tarcia. W efekcie zmniejsza się energia kinetyczna sanek, a co za tym idzie, maleje ich prędkość, ponieważ $E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

Energia kinetyczna sanek zmienia postać również wtedy, gdy od powierzchni toru odrywają się małe fragmenty lodu. Każdy z nich ma swoją energię **kinetyczną**, niewielką w porównaniu z energią kinetyczną sanek, ale na drodze 50,0 m sumaryczny efekt staje się istotny.

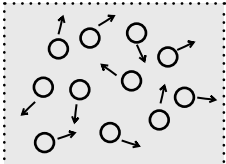
Wykonując pracę przeciw sile tarcia, zwiększasz **ENERGIĘ WEWNĘTRZNA** przesuwających się po sobie powierzchni.

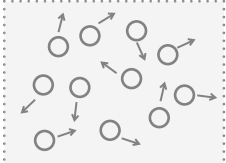
Cząsteczki mają tę samą energię wewnętrzną niezależnie od wysokości, na jakiej znajduje się ciało, i od jego prędkości.

Na czym polega różnica pomiędzy zwiększaniem energii wewnętrznej ciała (co powoduje wzrost energii kinetycznej jego cząsteczek) a zwiększaniem energii kinetycznej całego ciała?

Wyższa energia mechaniczna

Niższa energia mechaniczna

Δx

Zwiększanie energii mechanicznej przesuwając wszystkie cząsteczki naraz w uporządkowany sposób.

Gdy zmagazynowana w ciele energia mechaniczna może zostać wykorzystana do wykonania pewnej pracy, mówimy, że ciało dysponuje **energiami mechanicznymi**. Energia **potencjalna grawitacji**, energia **kinetyczna** i energia **potencjalna sprężystości** (właściwa rozciągniętej lub ściśniętej sprężynie) — wszystkie one są rodzajami energii mechanicznej.

Zmiana energii mechanicznej ciała wiąże się z przesunięciem wszystkich jego cząsteczek **naraz**, na przykład poprzez uniesienie ciała, przesunięcie go czy nadanie mu prędkości. Mimo że wszystkie jego cząsteczki nadal poruszają się w losowo wybranych kierunkach, możemy zaobserwować **wypadkowe przemieszczenie** ciała w **skali makroskopowej** (dużej skali).

Cząsteczki poruszają się naraz, gdy przesuwamy całe ciało — to wypadkowe przesunięcie makroskopowe.

To jest to samo ciało przed i po uniesieniu.

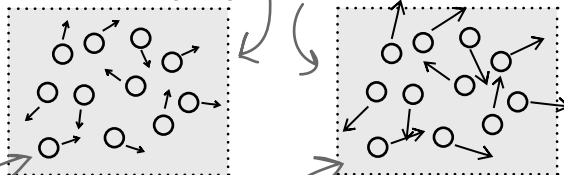
Zwiększanie energii wewnętrznej sprawia, że cząsteczki ciała zaczynają poruszać się szybciej, ale nadal chaotycznie.

Jeśli zwiększysz energię wewnętrzną ciała, sprawisz, że **przypadkowy** ruch jego cząstek będzie bardziej intensywny.

Gdy masz do czynienia z gazem lub cieczą, możesz wyobrazić sobie, że zwiększasz energię kinetyczną każdej poruszającej się w naczyniu cząsteczki.

Cząsteczki ciała mającego energię potencjalną lub kinetyczną przemieszczają się razem w sposób uporządkowany.

Cząsteczki poruszają się w losowo wybranych kierunkach.

Niższa energia wewnętrzna.

Wyższa energia wewnętrzna.

Każda cząsteczka z osobna ma większą energię kinetyczną niż miała poprzednio.

Gdy zwiększa się energia wewnętrzna ciała stałego, zwiększa się też częstotliwość drgań atomów sieci krystalicznej. Możesz myśleć o tym jako o procesie przekazywania atomom energii kinetycznej, a łączącym je wiązaniom — energii potencjalnej (jak w przypadku ściskania i rozciągania sprężyny).

Zwiększenie energii wewnętrznej ciała powoduje pojawienie się małych przyrostów energii kinetycznej lub potencjalnej, ale te obserwuje się wyłącznie w **skali mikroskopowej**. Ponieważ zmiany te powodują wzbudzenie cząsteczek w **losowo wybranych kierunkach**, energia mechaniczna ciała w skali makroskopowej nie ulega zmianie. Nie pojawia się **całkowite przesunięcie wypadkowe**.

Nie istnieją grupy pytania

P: Na czym polega różnica między energią mechaniczną a energią kinetyczną? Nazwy są dość podobne.

O: Energia mechaniczna to ogólna nazwa wszystkich rodzajów energii potencjalnych i energii kinetycznej, czyli wszystkich typów energii, które można łatwo przekształcić na pracę.

P: Jak obliczyć energię mechaniczną układu?

O: Energia mechaniczna układu to suma jego całkowitej energii potencjalnej i całkowitej energii kinetycznej.

P: Czy energia mechaniczna przydaje się do czegoś?

O: Jeśli na ciała w układzie nie działa siła tarcia, energia mechaniczna tego układu jest zachowana. Dzięki temu możesz obliczyć szybkość ciała znajdującego się na niższej wysokości niż początkowa. Wystarczy, że wyznaczysz zmianę jego energii potencjalnej. Zmiana ta musi równać się zmianie energii kinetycznej, a wiedząc to, bez trudu obliczysz szybkość ciała.

P: Czym jest energia wewnętrzna?

O: Każde ciało dysponuje pewną energią wewnętrzną. Wynika to z faktu, że wszystkie cząsteczki tego ciała pozostają w ciągłym ruchu — atomy ciała stałego drgają, a cząsteczki cieczy i gazów poruszają się chaotycznie.

Energia mechaniczna odpowiada zmianom zachodzącym w skali makroskopowej.

P: Dlaczego energia wewnętrzna ciała jest czymś innym niż jego energia mechaniczna?

O: Energia mechaniczna ciała zmienia się, gdy wszystkie jego atomy doznają takiego samego przesunięcia w skali makroskopowej (dużej).

Na przykład wszystkie cząsteczki ciała podnoszonego na pewną wysokość poruszają się razem, w sposób uporządkowany, przez co energia potencjalna grawitacji tego ciała wzrasta. Jeżeli ciało nabiera szybkości, jego cząsteczki poruszają się razem w sposób uporządkowany i przez to wzrasta jego energia kinetyczna.

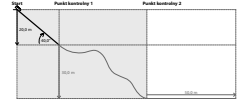
P: Ale energia wewnętrzna też wiąże się z ruchem cząsteczek. Przecież one same mają własne zasoby energii potencjalnej i kinetycznej. Dlaczego ten ruch cząsteczek nie wpływa na energię mechaniczną?

O: Cząsteczki ciała drgają w sposób przypadkowy, tak samo poruszają się cząsteczki gazu lub cieczy. Zwiększając energię wewnętrzną ciała, nie sprawisz, by jego atomy zaczęły nagle poruszać się w sposób uporządkowany. Każda cząsteczka uzyska większą energię w skali mikroskopowej, ale w skali makroskopowej ciało nie zmienia swojego położenia!

Energia wewnętrzna wynika ze zmian zachodzących w skali mikroskopowej.

Obliczysz już siłę hamowania? Nie mogę doczekać się przejażdżki!

Zaostrz ołówek

Sanki o masie 630 kg poruszające się z szybkością 31,3 m/s muszą zostać wyhamowane na oblodzonym torze.

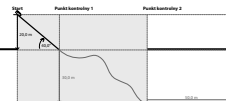
- Opisz to zjawisko z punktu widzenia przekazywania energii.
- Jakiej siły należy użyć, żeby sanki zatrzymały się po 50,0 m?
- Sanki będą hamować skuteczniej, jeśli ostatnia część toru będzie nieco uniesiona. Jaka powinna być siła hamowania, żeby zatrzymać sanki na torze, który na dystansie 50,0 m unosi się o 10,0 m?
- W jakim najkrótszym czasie uda się przesunąć sanki do punktu startu (50,0 m, licząc od najniższego punktu toru), jeśli do ich poruszenia używamy silnika o mocy 10,0 kW pracującego z 90-procentową wydajnością?

Watt (W) to jednostka mocy.
1 wat = 1 dżul na sekundę.

Ten zapis oznacza, że silnik wykorzystuje jedynie 90% swojej energii na wykonanie „efektywnej” pracy. Pozostała energia zwiększa energię wewnętrzną różnych ruchomych części układu.

Wskazówka: Zażół, że w układzie nie występuje tarcie, przez co silnik będzie musiał pokonać jedynie siłę grawitacji.

Wskazówka: Oblicz całkowitą energię potrzebną do wpełnienia sanek na szczyt toru, a następnie sprawdź, ile czasu zabierze silnikowi wytworzenie takiej energii.

Zaostrz ołówki:

Rozwiązanie

Sanki o masie 630 kg poruszające się z szybkością 31,3 m/s muszą zostać wyhamowane na oblodzonym torze.

- a. Opisz to zjawisko z punktu widzenia przekazywania energii.

Poruszające się sanki mają energię kinetyczną. Gdy sanki zaczynają zwalniać, energia ta zmienia postać, zwiększając energię wewnętrzną toru i hamulca. Po zatrzymaniu sanek powierzchnia toru i powierzchnia hamulca będą miały wyższą temperaturę, ponieważ wzrosła ich energia wewnętrzna.

- b. Jakiej siły należy użyć, żeby sanki zatrzymały się po 50,0 m?

$$\text{Wykonana praca} = F\Delta x \qquad E_k = \frac{1}{2}mv^2$$

Muszę „pozbyć się” całej energii kinetycznej sanek, zużywając ją na wykonanie pracy przeciw sile tarcia.

$$F\Delta x = \frac{1}{2}mv^2$$

$$F = \frac{\frac{1}{2}mv^2}{\Delta x} = \frac{0,5 \times 630 \text{ kg} \times (31,3 \text{ m/s})^2}{50,0 \text{ m}} \approx \underline{\underline{6170 \text{ N}}}$$

- c. Sanki będą hamować skuteczniej, jeśli ostatnia część toru będzie nieco uniesiona. Jaka powinna być siła hamowania, żeby zatrzymać sanki na torze, który na dystansie 50,0 m unosi się o 10,0 m?

Część energii kinetycznej zostanie zamieniona na energię potencjalną grawitacji. Pozostała część będzie starata się pokonać siłę tarcia.

$$F\Delta x + mgh = \frac{1}{2}mv^2$$

$$F = \frac{\frac{1}{2}mv^2 - mgh}{\Delta x} = \frac{(0,5 \times 630 \text{ kg} \times (31,3 \text{ m/s})^2) - (630 \text{ kg} \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 10,0 \text{ m})}{50,0 \text{ m}}$$

$$F = \underline{\underline{4940 \text{ N}}}$$

- d. W jakim najkrótszym czasie uda się przesunąć sanki do punktu startu (50,0 m, licząc od najniższego punktu toru), jeśli do ich poruszenia używamy silnika o mocy 10,0 kW pracującego z 90-procentową wydajnością?

Praca potrzebna na wepchnięcie sanek na górę toru = $mgh = 630 \text{ kg} \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 50,0 \text{ m} \approx 309000 \text{ J}$.

Silnik wytwarza 10 000 dżuli na sekundę, z tego efektywnie można wykorzystać tylko 9000 dżuli na sekundę.

$$\text{Czas wpychania} = \frac{309000 \text{ J}}{9000 \text{ J/s}} \approx 34,3 \text{ s.}$$

Droga, jaką przebywają sanki w poziomie, nie ma znaczenia. Dopóki górny punkt toru znajduje się 50,0 m ponad punktem najniższym, tyle energii będzie trzeba zużyć na wepchnięcie tam sanek.

Nie istnieją grupie pytania

P: Skoro dzięki zasadzie zachowania pędu mogę tak łatwo rozwiązywać trudne zadania, po co wymyślono równania ruchu i siły?

O: Do zrozumienia zasady zachowania energii są Ci potrzebne pojęcia, o których wspominałeś. Poza tym nie każdy problem daje się rozwiązać z zasady zachowania energii! Te wzory to kolejne narzędzia w Twoim przyborniku, lecz nie możesz się do nich ograniczać.

P: Ale często będę się nimi posługiwać?

O: Tak... gdy tylko będzie taka potrzeba. W wielu zadaniach pojawiają się zderzenia, w których energia mechaniczna układu nie jest zachowana, a nie potrafisz wyznaczyć dokładnie zmiany energii wewnętrznej ciała. W takich przypadkach będziesz musiał posługiwać się również innymi narzędziami.

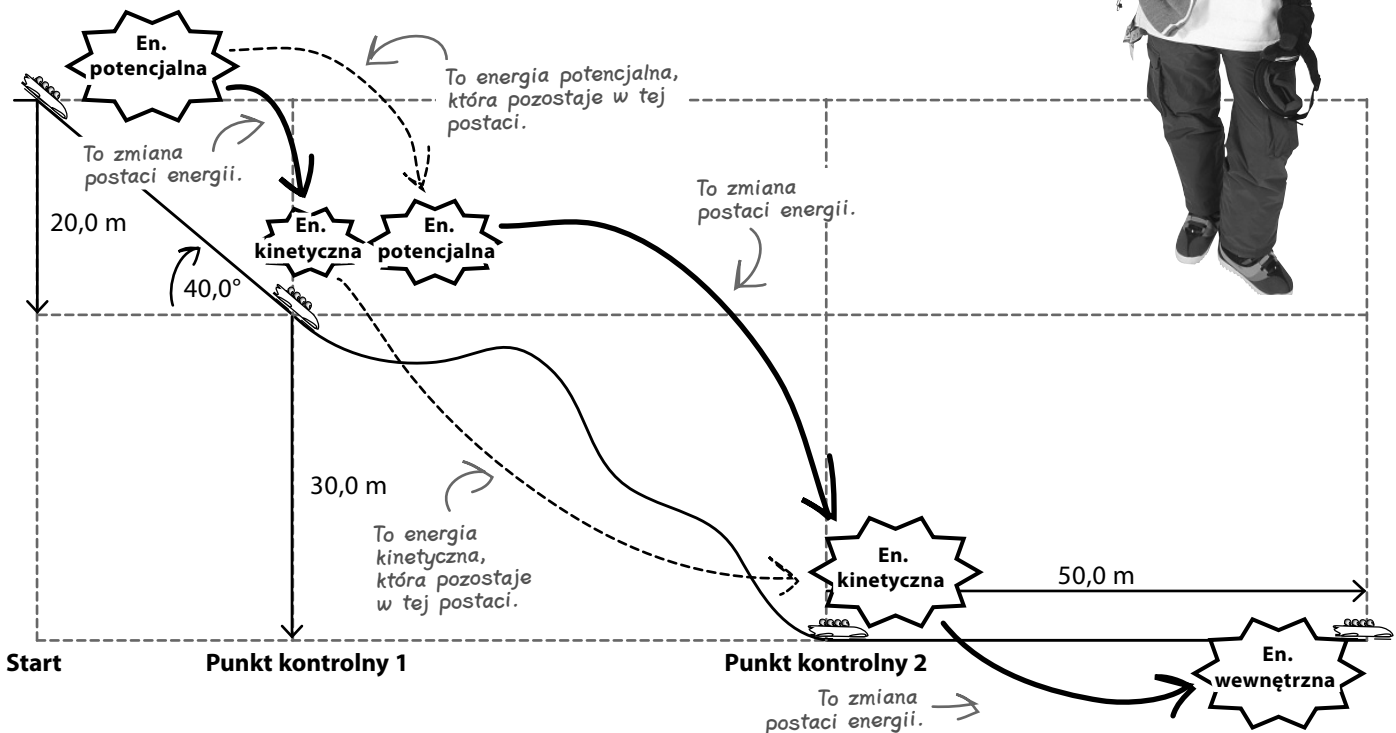
Zasada zachowania energii pomaga łatwiej rozwiązywać złożone problemy

Dzięki zasadzie zachowania energii rozwiązałeś właśnie sprawnie problem, który z początku wydawał się bardzo skomplikowany, żeby nie powiedzieć, że niemożliwy do rozwiązania.

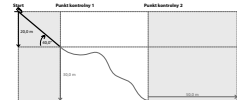
Gdy masz do czynienia z ciałem, które porusza się w dół lub w górę po podłożu nachylonym do poziomu, możesz zawsze obliczyć zmianę **energii potencjalnej** grawitacji tego ciała, uwzględniając **zmianę jego wysokości**. Droga, jaką ciało pokonuje stok, jest nieistotna. Ten wynik pozwoli Ci wyznaczyć zmianę **energii kinetycznej** i szybkość ciała.

Gdy w takim zadaniu pojawi się siła tarcia, potraktuj skutki jej działania jako **zmianę postaci energii** i nie myśl o tym, że masz do czynienia z siłą. W ten sposób zdołałeś wyznaczyć wartość siły hamowania sanek, 6170 N.

Tor jest bezpieczny?
Cudownie! Jestem
pierwsza w kolejce
na górę!

Szukaj różnic poziomów, prędkości itd. występujących między punktem początkowym ruchu a jego punktem końcowym. One pozwolą Ci skorzystać z zasady zachowania energii.

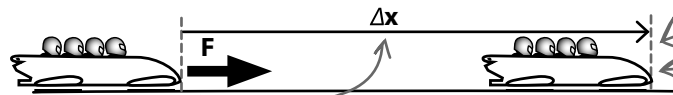
Nie do końca rozumiem różnicę pomiędzy pędem (mv) a energią kinetyczną ($\frac{1}{2}mv^2$). Poruszające się ciało charakteryzuje się obydwoma tymi wielkościami, wzory je opisujące są podobne i obie te wielkości są zachowane. Czy energia kinetyczna i pęd nie są tym samym, ujętym w nieco inny sposób?

Niezupełnie. Pęd i energia kinetyczna to inne pojęcia.

Jeżeli ciało nie porusza się, możesz wyprawić je w ruch, na przykład popychając je, czyli działając na nie pewną siłą.

Siła działa przez czas Δt potrzebny do pokonania dystansu Δx .

Siła działa na drodze Δx .

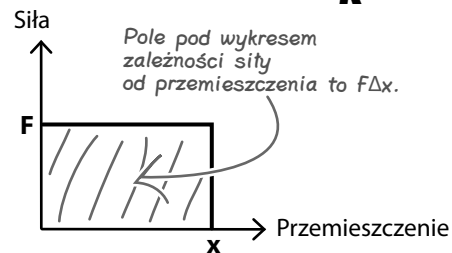
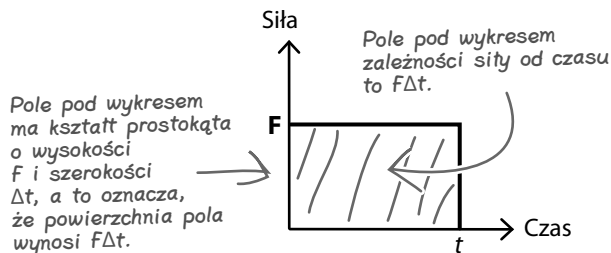
Poruszające się sanki mają zarówno pęd, p , jak i energię kinetyczną, E_k .

Równanie **popędu siły** stwierdza, że siła wypadkowa działająca na ciało przez pewien czas powoduje zmianę jego pędu — $F\Delta t = \Delta p = \Delta(mv)$.

Równanie **energii kinetycznej** stwierdza, że jeśli siła działająca na ciało, wykonując pracę, **przemieszcza** je, ciało to zyska energię kinetyczną, $F\Delta x = \Delta E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

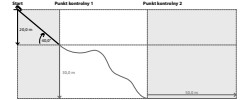
$$F\Delta t = \Delta p$$

$$F\Delta x = \Delta E_k$$

Pęd ciała wyznacysz, określając czas, w jakim działała na nie siła.

Energia kinetyczna ciała wyznacysz, określając przemieszczenie, jakiego doznaje ciało pod działaniem siły.

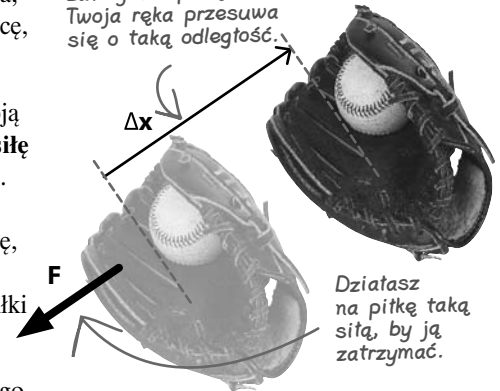
Pomiędzy pędem a energią kinetyczną istnieje praktyczna różnica

Próba dostrzeżenia jej na przykładzie **popychania** ciała, by ruszyć je z miejsca, jest zbyt oderwana od rzeczywistości. Spróbuj raczej wyobrazić sobie tę różnicę, myśląc o **zatrzymaniu** już poruszającego się ciała.

Wyobraź sobie, że masz złapać lecącą w Twoim kierunku piłkę. Piłka ma swoją masę i pewną prędkość. Żeby ją zatrzymać, musisz wyrzucić na piłkę pewną **siłę** swoją ręką. **Czas**, przez jaki musisz działać siłą na piłkę, zależy od **pędu** piłki. **Odległość**, na jakiej stosujesz siłę do zatrzymania piłki, zależy od jej **energii kinetycznej**. Siła, z jaką zatrzymywana piłka działa na Twoje ramię i rękawicę, wykonuje pewną pracę, przez co rękawica odkształca się nieco, a Ty musisz wyciągnąć rękę. Tylko dzięki temu możesz zredukować energię kinetyczną piłki do zera.

Poniższe ćwiczenie ma pokazać Ci **praktyczną** różnicę między **czasem**, jakiego potrzeba na zatrzymanie ciała, a **odległością** niezbędną do tego. Jednocześnie będzie to doskonałą ilustracją różnicy pomiędzy pędem a energią kinetyczną.

Gdy próbujesz zatrzymać piłkę, Twoja ręka przesuwa się o taką odległość.

Ćwiczenie

- Piłka bejsbolowa o masie 145 g została wybita z prędkością 35,8 m/s. Oblicz (i) jej pęd i (ii) jej energię kinetyczną.
- Pocisk o masie 3,45 g zostaje wystrzelony z prędkością 1500 m/s. Oblicz (i) jego pęd oraz (ii) jego energię kinetyczną.
- Działając pewną siłą na piłkę bejsbolową, jesteś w stanie złapać ją ręką. Wyjaśnij, dlaczego z punktu widzenia fizyki nie byłbyś w stanie zatrzymać pocisku, działając na niego tą samą siłą. (Załóż, że łapiąc piłkę rękawicą, zdołasz ją zatrzymać, działając siłą na drodze 30 cm).

Co mi to przypomina?

Rozwiązanie ćwiczenia

- a. Piłka bejsbolowa o masie 145 g została wybita z prędkością 35,8 m/s. Oblicz (i) jej pęd i (ii) jej energię kinetyczną.

$$(i) p = mv = 0,145 \text{ kg} \times 35,8 \text{ m/s}$$

$$p = \underline{\underline{5,19 \text{ kg} \cdot \text{m/s}}}$$

$$(ii) E_k = \frac{1}{2}mv^2 = 0,5 \times 0,145 \text{ kg} \times (35,8 \text{ m/s})^2$$

$$E_k = \underline{\underline{107 \text{ J}}}$$

- b. Pocisk o masie 3,45 g zostaje wystrzelony z prędkością 1500 m/s. Oblicz (i) jego pęd oraz (ii) jego energię kinetyczną.

$$(i) p = mv = 0,00345 \text{ kg} \times 1500 \text{ m/s}$$

$$p = \underline{\underline{5,18 \text{ kg} \cdot \text{m/s}}}$$

$$(ii) E_k = \frac{1}{2}mv^2 = 0,5 \times 0,00345 \text{ kg} \times (1500 \text{ m/s})^2$$

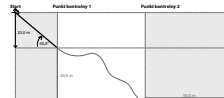
$$E_k = \underline{\underline{3880 \text{ J}}}$$

- c. Działając pewną siłą na piłkę bejsbolową, jesteś w stanie złapać ją ręką. Wyjaśnij, dlaczego z punktu widzenia fizyki nie byłbyś w stanie zatrzymać pocisku, działając na niego tą samą siłą. (Załóż, że łapiąc piłkę rękawicą, zdołasz ją zatrzymać, działając siłą na drodze 30 cm).

Energia kinetyczna pocisku jest około 35 razy większa niż energia kinetyczna piłki. Żeby zatrzymać lecące ciało, muszę wykonać pracę równą jego energii kinetycznej.

Oznacza to, że do zatrzymania pocisku muszę wykonać pracę większą około 35 razy.

Praca = $F\Delta x$. Gdyby próbować zatrzymać pocisk, działając na niego taką samą siłą jak na piłkę, trzeba by było używać tej siły na drodze $30 \times 30 \text{ cm} = 900 \text{ cm} = 9 \text{ m}$. Nie jest to możliwe fizycznie, więc kula przebije rękawicę (i nie tylko). Nie polecam wykonywania podobnych prób.

Nie istnieją głupie pytania

P: Czy dobrze rozumiem, że energia kinetyczna i pęd to dwa różne pojęcia, choć ich równania są tak podobne?

O: Tak. To inne wielkości, opisane innymi jednostkami.

P: Ale i jedna, i druga są zachowane dla całego układu?

O: Pęd jest zachowany zawsze, tak samo jak całkowita energia układu, ale pamiętaj, że całkowita energia to niekoniecznie sama energia kinetyczna. Są też energie potencjalne i energia wewnętrzna.

P: Skoro piłka i pocisk mają taki sam pęd, dlaczego pocisk wyrządza tyle szkód?

O: Pęd ciała zależy od jego prędkości, a energia kinetyczna zależy od kwadratu prędkości. Gdy ciało porusza się z dużą prędkością, czynnik v^2 zaczyna decydować o wartości energii. Jeżeli jedno z dwóch identycznych ciał zaczyna poruszać się 3 razy szybciej niż drugie, jego energia kinetyczna będzie dziewięciokrotnie większa! To oznacza, że chcąc zatrzymać to ciało, działając na niego taką samą siłą, jak w przypadku ciała poruszającego się wolniej, musisz przykładać ją na dziewięciokrotnie dłuższej drodze. To między innymi dlatego pocisk wbija się głęboko w drewno, podczas gdy piłka mająca taki sam pęd zrobi jedynie niewielkie wgniecenie.

Droga potrzebna do zatrzymania ciała zależy od jego energii kinetycznej.

Tak się zastanawiam... czym w zasadzie jest energia? Korzystam z tego pojęcia już w kolejnym rozdziale, ale nadal nie wiem, czym ona jest.

Energia opisuje zdolność ciała do wykonania pracy. Całkowita energia układu jest zawsze zachowana.

Energię definiuje się jako zdolność ciała do wykonania pracy, zakładając, że cała ona może zostać wykorzystana na ten cel.

Zazwyczaj daje się mierzyć zmiany postaci energii i wykorzystywać tę wielkość w obliczeniach.

Czy to oznacza, że powinienem raczej myśleć o zmianach energii, a nie o „całkowitej” energii posiadanej przez ciało?

Zachowanie energii to jedna z podstawowych zasad w fizyce.

Zasada zachowania energii jest jednym z praw natury. Pamiętaj, że takie prawo nie jest przedmiotem, który możesz wsadzić do kieszeni, mówiąc „to zasada zachowania energii”. Możesz jedynie obserwować zachowania ciał spełniające tę zasadę.

Możesz obserwować efekty **zmian** energii kinetycznej, potencjalnej czy wewnętrznej. Gdy sprawdzisz, jak zmieniały się poszczególne rodzaje energii ciała i zsumujesz wartości tych zmian, po czym stwierdzisz, że zmiana całkowitej energii ciała wynosi zero, to oznacza, że całkowita energia układu jest zachowana. Przykładowo przyrost energii kinetycznej może wiązać się z ubytkiem energii potencjalnej.

Choć energii nie widać, możesz opisywać ją słowami lub wzorami i korzystać z zasady jej zachowania do rozwiązywania problemów z fizyki.

Mówi się o zmianach energii potencjalnej, kinetycznej, wewnętrznej itp., a nie o jej bezwzględnych wartościach.

Poradnia pytań — „wykaż, że...”

Zadania polegające na wykazaniu prawdziwości jakiegoś twierdzenia różnią się od zwyczajnych zadań tym, że od razu oferują wynik końcowy. Twoje zadanie polega na uzyskaniu go po rozpoczęciu obliczeń we wskazanym przez autorów punkcie. Cała trudność polega na tym, żeby zrozumieć, że zadanie można rozwiązywać również od tyłu! Przyjrzyj się równaniu, które masz otrzymać w wyniku przekształceń, i zastanów się, co podstawić za odpowiednie zmienne w równaniu, z którego masz zacząć dowód. Przyjrzyj się także wcześniejszym postaciom równania początkowego, ponieważ najprawdopodobniej proszono Cię już o wykonanie pewnych przekształceń, które teraz mogą okazać się pomocne.

Pamiętaj, że równania podane w treści pytania mogą używać innych zmiennych na oznaczenie tych samych wielkości.

Litery a i g oznaczają to samo przyspieszenie.

Zmienna h i wyrażenie $(x - x_0)$ oznaczają zmianę położenia sanek.

To słowo klucz równoważne stwierdzeniu „spełnienie zasady zachowania energii mechanicznej”.

2. Sanki zjeżdżają bez tarcia po niejednorodnym torze saneczkowym.

a. Korzystając z równań $E_p = mgh$ oraz $v^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0)$ i wiedząc, że energia potencjalna grawitacji sanek znajdujących się na szczycie toru jest równa ich energii kinetycznej na dole toru, wykaż, że energia kinetyczna jest opisana wzorem $E_k = \frac{1}{2}mv^2$.

b. Drugi punkt kontrolny znajduje się 30,0 m poniżej pierwszego. Jeśli mijając pierwszy punkt kontrolny, sanki poruszają się z szybkością 19,8 m/s, to jaka będzie ich szybkość w drugim punkcie kontrolnym?

To stwierdzenie oznacza, że masz do czynienia z zadaniem algebraicznym. Musisz przekształcić podane równania tak, by otrzymać równanie, którego prawdziwości masz dowieść.

Nawet jeżeli nie zdołasz wykazać prawdziwości równania w pierwszej części zadania, możesz skorzystać z podanego równania w drugiej części.

Druga część zadania jest zazwyczaj związana z częścią pierwszą. W tym przypadku musisz zauważyć, że w podpunkcie b należy skorzystać z zasady zachowania energii i równania, którego prawdziwości dowieść w części a.

Gdy natkniesz się na zadanie wymagające przeprowadzenia dowodu, sprawdź, czy w poprzedzających je podpunktach nie pojawiły się jakieś przydatne informacje. Nawet jeżeli utkniesz gdzieś w trakcie przekształcania wzorów i nie zdołasz dowieść prawdziwości danego równania, możesz używać go w innych podpunktach zadania głównego, tak jakbyś wykazał jego prawdziwość.

Poradnia pytań — przekazywanie energii

Zawsze gdy zobaczysz w zadaniu pojęcie siły czy przemieszczenia, zastanów się, czy dasz radę rozwiązać ten problem za pomocą zasady zachowania energii. Szukaj w treści zadania wzmianek dotyczących różnic wysokości — powinny one natychmiast kojarzyć Ci się z energią potencjalną grawitacji! Szukaj też informacji o sile wypadkowej działającej na ciało pokonujące jakąś drogę. Takie dane powinny przywoływać na myśl zwiększenie energii kinetycznej ciała, wykonywanie pracy przeciwko sile tarcia lub obydwa te aspekty ruchu ciała.

Słowo klucz „hamulec” oznacza, że energia kinetyczna zostanie przekształcona w energię wewnętrzną po wykonaniu pracy przeciwko sile tarcia.

Musisz stwierdzić, że całkowita energia układu jest zachowana, i wyjaśnić, jak zmienia się jej postać.

3. Sanki o masie 630 kg jadące z prędkością 31,3 m/s muszą zatrzymać się po naciśnięciu hamulca.

- Opisz zjawiska zachodzące w czasie hamowania w kontekście zmian postaci energii.
- Jaką siłą trzeba zadziałać na sanki, żeby zatrzymały się po pokonaniu drogi 50,0 m?
- Sanki zatrzymają się szybciej, jeśli ostatnia część toru będzie nieco nachylna do poziomu. Jaką siłą trzeba działać na sanki, żeby zatrzymać je na dystansie 50,0 toru, który unosi się o 10,0 m?

To stwierdzenie oznacza, że masz opisać słownie pewne idee fizyczne, kryjące się za badanym zjawiskiem.

Zawsze gdy w zadaniu pojawia się wzmianka na temat siły działającej na ciało i drogi, jaką to ciało przebywa, zastanów się, czy siła nie wykonuje pracy.

Siła ta będzie inna od obliczonej poprzednio, ponieważ część energii kinetycznej zostanie zamieniona na energię potencjalną, jaką zyska ciało po osiągnięciu wysokości 10,0 m.

Gdy w zadaniu pojawi się wzmianka o zmianie wysokości, zastanów się nad możliwością wykorzystania energii potencjalnej grawitacji.

CAŁKOWITA energia układu jest zachowana

Pamiętaj zawsze, że całkowita energia układu jest zachowana. Jeżeli treść zadania sugeruje, że na ciało nie działa siła tarcia, oznacza to, że zachowana jest energia mechaniczna układu (energia potencjalna + energia kinetyczna). Jeżeli w zadaniu pojawia się tarcie, oznacza to, że energia zmienia postać na różne sposoby — na przykład energia kinetyczna może zmieniać się w energię potencjalną grawitacji i w energię wewnętrzną ciała.

Po sukcesie, jaki osiągnęła gra SimFutbol, nadeszła pora na SimBilard

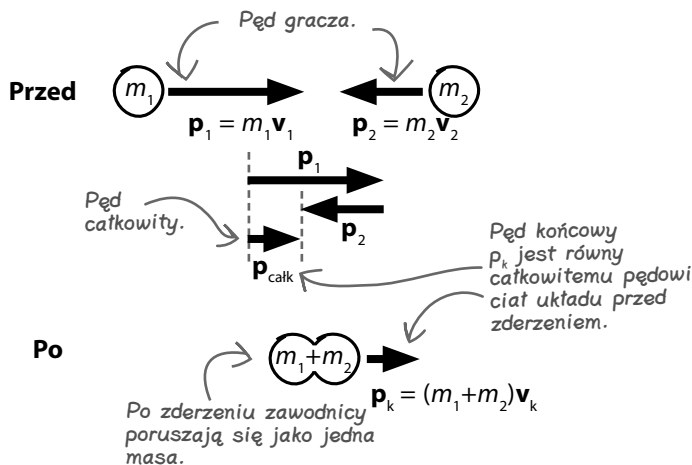
Nie minęło kilka tygodni od chwili, gdy zakończyłeś prace konsultanta zespołu programistów gry SimBilard, która sprzedała się w nakładzie wielu milionów egzemplarzy, a znów zgłosił się do Ciebie znany Ci już programista. W tej chwili zespół pracuje nad grą SimBilard, ale natknął się na pewien problem.

Używałem wszystkich zasad fizycznych, o których mi opowiedziateś, ale teraz zupełnie utknąłem. Zawodnicy futbolu po szarży zawsze poruszali się razem, ale bile muszą odskakiwać od siebie po zderzeniu – to główna zasada gry!

Użycie starego kodu sprawia, że bile skleją się razem!

Bile muszą odbić się od siebie po zderzeniu, ale programista nie wie, jak obliczyć ich prędkości. Do tej pory programował jedynie ruch modeli zawodników drużyny futbolowej, a ci nie odbijali się od siebie po zderzeniu.

Gdy programista użył starego kodu w grze w bilard, bile skleły się razem po zderzeniu, a wiadomo, że tak się nie dzieje!

Zasada zachowania pędu nadaje się do rozwiązywania problemu zderzeń niesprężystych

Zderzenie modelowane w grze SimFutbol to **zderzenie niesprężyste**. Nazywamy je tak, ponieważ zawodnicy po kontakcie ze sobą nie odbijają się i nie zaczynają poruszać się w inne strony.

W czasie zderzenia **pęd układu jest zawsze zachowany**. Ponieważ znamy **masę** i **prędkość** każdego z zawodników, po zderzeniu możemy opisać układ **jednym równaniem** (równaniem zasady zachowania pędu) z **jedną niewiadomą** (nie znamy prędkości złączonych ze sobą po zderzeniu zawodników), więc możemy bez trudu je rozwiązać.

Do obliczenia niewiadomych w zderzeniu sprężystym będziesz potrzebować drugiego równania

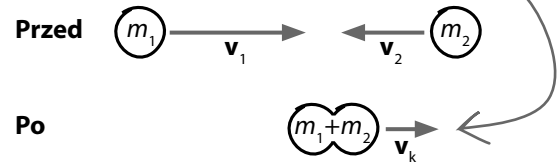
Zderzenia, jakie mają miejsce podczas gry w bilard, to **zderzenia sprężyste**. Nazywamy je tak dlatego, że po zajęciu zderzenia bile odskakują do siebie.

Gdy dwa ciała zderzą się ze sobą niesprężysto, poruszają się później jako jedna masa mająca jedną prędkość. Po zderzeniu sprężystym każda z mas porusza się niezależnie z własną prędkością. Nie znamy prędkości żadnej z mas po zderzeniu. Oznacza to, że w tym przypadku masz do wyznaczenia dwie niewiadome.

W czasie zderzenia **zasada zachowania pędu jest spełniona**, ale jedno równanie nie wystarczy, by wyznaczyć z niego wartości dwóch niewiadomych. Musimy wymyślić drugie równanie, które pozwoli zaprogramować grę w bilard. Gdy będziesz mieć obydwa równania, zdołasz wyznaczyć dwie niewiadome.

Żeby rozwiązać problem z dwoma niewiadomymi, potrzebujesz dwóch równań.

Po zderzeniu zawodnicy grający w futbol poruszają się jako jedna masa.

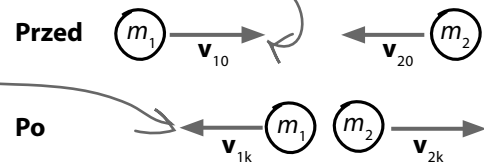

Zasada zachowania pędu:

$$m_1 v_1 + m_2 v_2 = (m_1 + m_2) v_k$$

Zmienna v_k jest jedyną niewiadomą w tym równaniu, więc wyznacysz ją z niego bez problemu.

Symbol v_{10} oznacza „prędkość początkowa ciała 1”. Symbol v_{1k} oznacza „prędkość końcowa ciała 1”. Indeksy pomogą Ci odróżnić zmienne opisujące obydwa ciała.

Zasada zachowania pędu:

$$m_1 v_{10} + m_2 v_{20} = m_1 v_{1k} + m_2 v_{2k}$$

Nie znasz ani wartości v_{1k} , ani wartości v_{2k} . Ponieważ w problemie pojawiają się dwie niewiadome i tylko jedno równanie, nie zdołasz wyznaczyć wartości żadnej z nich.

WYSIŁ SZARE KOMÓRKI

Skąd wziąć drugie równanie, które pozwoli wyznaczyć dwie nieznanne wartości prędkości.

Koniecznie musimy rozwiązać zadanie z bilardem. Bile na pewno nie powinny sklejać się ze sobą. Przecież to zderzenie sprężyste!

W zderzeniach sprężystych pęd jest zachowany.

W zderzeniach sprężystych zachowane są pęd i energia kinetyczna.

Kuba: Racja, ale przez to musimy się zmierzyć z kłopotami, jakich nie mieliśmy w przypadku **zderzeń niesprężystych**. Po zderzeniu ciała poruszają się z dwiema różnymi **prędkościami**, a nie z jedną.

Krzysiek: Tym razem nie wystarczy nam **zasada zachowania pędu**. Nie można przecież wyznaczyć wartości dwóch niewiadomych z jednego równania.

Franek: Prawda, lecz to chyba nie zmienia faktu, że pęd jest zachowany również w zderzeniach sprężystych? Pozostaje zatem znaleźć drugie równanie, które posłuży nam do opisania tego problemu.

Kuba: A co z **zasadą zachowania energii**? Już wcześniej pomagała nam rozwiązywać różne problemy.

Krzysiek: Nie jestem pewien. Przecież wysokość położenia kul bilardowych nie ulega zmianie, więc nie zdziałały nic z energią potencjalną grawitacji.

Franek: Ale bile się poruszają, prawda? Zastanówmy się, co wiemy o ich **energii kinetycznej**?

Kuba: No właśnie! Kule poruszają się przed zderzeniem i po nim, więc zarówno przed, jak i po nim muszą mieć energię kinetyczną.

Krzysiek: Ale skąd pewność, że w chwili zderzenia część energii kinetycznej nie zamienia się na energię wewnętrzną?

Franek: Wiesz, kule nie są specjalnie gorące po zderzeniu. Na pewno nie tak gorące, jak hamulce po hamowaniu.

Kuba: Poza tym nie odkształcają się, więc możemy założyć, że ich cząsteczki nie doznają przemieszczenia.

Krzysiek: Tak, chyba macie rację. Odbicie jest sprężyste, prawda? Dalej — energia musi być zachowana. Przed zderzeniem każda bila ma pewną energię kinetyczną, tak samo jest po zderzeniu. Skoro zmiana energii wewnętrznej jest minimalnie mała, możemy założyć, że całkowita energia kinetyczna przed zderzeniem i po zderzeniu jest taka sama.

Franek: Czyli jedno równanie to zasada zachowania pędu.

Kuba: A skoro energia kinetyczna jest taka sama przed zderzeniem i po zderzeniu, to mamy drugie równanie!

Krzysiek: W obydwu równaniach pojawiają się prędkości kul, więc możemy rozwiązać to zadanie!

Zasada zachowania energii to drugie z potrzebnych Ci równań

Zderzenie dwóch kul bilardowych to **zderzenie sprężyste**. Energia wewnętrzna ciał biorących udział w takim zderzeniu nie wzrasta w sposób znaczący, ponieważ ciała nie doznają odkształcenia (zawodnicy futbolu amerykańskiego nie odbijali się od siebie po zderzeniu, a ich ochraniacze ulegały odkształceniu, więc zmieniała się ich energia wewnętrzna).

Ponieważ energia wewnętrzna zderzających się bil nie ulega zmianie, możemy stwierdzić, że ich **całkowita energia kinetyczna** jest taka sama przed zderzeniem i po nim. To właśnie drugie równanie, które pozwoli nam obliczyć prędkości bil.

Masz już **dwa równania** (równanie zasady zachowania pędu i równanie zasady zachowania energii), więc możesz wyznaczyć wartości **dwóch niewiadomych** — prędkości końcowych kul bilardowych po zderzeniu.

To tylko przykładowy rysunek, pokazujący, jakie prędkości MOGŁYBY osiągnąć kule po zderzeniu.

Mając dwa równania, obliczysz wartości dwóch niewiadomych.

Zasada zachowania pędu:

$$m_1 \mathbf{v}_{10} + m_2 \mathbf{v}_{20} = m_1 \mathbf{v}_{1k} + m_2 \mathbf{v}_{2k}$$

Zasada zachowania energii:

$$\frac{1}{2} m_1 \mathbf{v}_{10}^2 + \frac{1}{2} m_2 \mathbf{v}_{20}^2 = \frac{1}{2} m_1 \mathbf{v}_{1k}^2 + \frac{1}{2} m_2 \mathbf{v}_{2k}^2$$

Zaostrz ołówek

Ten zapis oznacza, że $m_1 = m_2 = m$.

To oznacza, że prędkość $v_{20} = 0$, a to powinno nieco ułatwić obliczenia.

Na stole do bilardu znajdują się dwie kule bilardowe o identycznych masach m . Pierwsza z nich, poruszająca się z prędkością \mathbf{v}_{10} , uderza centralnie w drugą — **spoczywającą**. Po zderzeniu pierwsza kula ma prędkość \mathbf{v}_{1k} , a druga ma prędkość \mathbf{v}_{2k} .

- Zapisz równanie zasady zachowania pędu.
- Zapisz równanie zasady zachowania energii kinetycznej.
- Przekształć równanie z podpunktu a w taki sposób, by wyznaczyć z niego zmienną \mathbf{v}_{2k} , po czym podstaw ją do równania z podpunktu b, by otrzymać jeden wzór z jedną niewiadomą — \mathbf{v}_{1k} .
- Usuń nawiasy z zapisu równania i postaraj się możliwie je uprościć. (Nie przejmuj się, że nie zdołasz zapisać go w postaci „ $\mathbf{v}_{1k} = \text{coś}$ ” — tym zajmiemy się na następnej stronie).

Rozłóż swoje równania na czynniki

Zaostrz ołówki:

Rozwiązanie

Ten zapis oznacza, że $m_1 = m_2 = m$.

To oznacza, że prędkość $v_{20} = 0$, a to powinno nieco ułatwić obliczenia.

Na stole do bilardu znajdują się dwie kule bilardowe o identycznych masach m . Pierwsza z nich, poruszająca się z prędkością v_{10} , uderza centralnie w drugą — **spoczywającą**. Po zderzeniu pierwsza kula ma prędkość v_{1k} , a druga ma prędkość v_{2k} .

a. Zapisz równanie zasady zachowania pędu.

$$mv_{10} + 0 = mv_{1k} + mv_{2k}$$

b. Zapisz równanie zasady zachowania energii kinetycznej.

$$\frac{1}{2}mv_{10}^2 + 0 = \frac{1}{2}mv_{1k}^2 + \frac{1}{2}mv_{2k}^2$$

Prędkość $v_{20} = 0$, a to oznacza, że czynniki ją zawierające znikają z równania.

c. Przekształć równanie z podpunktu a w taki sposób, by wyznaczyć z niego zmienną v_{2k} , po czym podstaw ją do równania z podpunktu b, by otrzymać jeden wzór z jedną niewiadomą — v_{1k} .

$$mv_{10} = mv_{1k} + mv_{2k} \quad (a)$$

$$v_{10} = v_{1k} + v_{2k}$$

$$v_{2k} = v_{10} - v_{1k}$$

Wszystkie wyrazy zawierają zmienną m , więc można usunąć ją z równania przez obustronne dzielenie.

$$\frac{1}{2}mv_{10}^2 = \frac{1}{2}mv_{1k}^2 + \frac{1}{2}mv_{2k}^2 \quad (b)$$

$$v_{10}^2 = v_{1k}^2 + v_{2k}^2$$

Wszystkie czynniki są mnożone przez wartość $\frac{1}{2}m$, więc można podzielić obie strony równania przez tę wartość i w ten sposób ją zlikwidować.

Podstawiam wynik do (b).

$$v_{10}^2 = v_{1k}^2 + (v_{10} - v_{1k})^2$$

Jedyną niewiadomą w tym równaniu jest zmienna v_{1k} .

d. Usuń nawiasy z zapisu równania i postaraj się możliwie je uprościć. (Nie przejmuj się, że nie zdołasz zapisać go w postaci „ $v_{1k} = \cos$ ” — tym zajmiemy się na następnej stronie).

$$v_{10}^2 = v_{1k}^2 + (v_{10} - v_{1k})^2$$

$$v_{10}^2 = v_{1k}^2 + v_{10}^2 - 2v_{10}v_{1k} + v_{1k}^2$$

$$0 = 2v_{1k}^2 - 2v_{10}v_{1k}$$

$$v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$$

Czynnik v_{10}^2 znajduje po obu stronach równania, więc można odjąć go obustronnie i w ten sposób usunąć.

Każdy wyraz równania możesz podzielić przez 2.

Świetnie, udało mi się wyznaczyć to... to $v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$. Wiem, że powinienem otrzymać zapis „ $v_{1k} = \cos$ ”, ale jak to zrobić?!

To równanie, w którym wszystkie wyrazy zawierające zmienną v_{1k} znajdują się po lewej stronie znaku równości.

Pomoże nam rozłożenie równania na czynniki.

Czasami okazuje się, że przekształcenie równania do postaci „ $v_{1k} = \cos$ ” jest zbyt skomplikowane. Wtedy z pomocą może przyjść **rozkładanie** całości **na czynniki**. Rozkładanie równania na czynniki polega na dostrzeżeniu, które ze zmiennych można umieścić w jednym nawiasie — w zasadzie jest to działanie odwrotne do wyznaczania nawiasów.

Gdy wynikiem mnożenia dwóch wielkości jest zero, możemy z całą pewnością stwierdzić, że przynajmniej jedna z nich wynosi zero. Gdy przykładowo $xy = 0$, wiadomo od razu, że albo x , albo y muszą być równe zero (ewentualnie obydwie zmienne są równe zero). Masz do rozwiązania równanie $v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$, po którego prawej stronie stoi wartość zero.

Gdyby udało się rozłożyć lewą stronę równania na czynniki, otrzymałbyś do rozwiązania problem, w którym iloczyn dwóch wyrażeń jest równy zero, więc mógłbyś stwierdzić na pewno, że przynajmniej jedno z tych wyrażeń **musi być równe zero**. Zazwyczaj **kontekst** zadania pozwala określić, który z czynników musi przyjmować wartość 0.

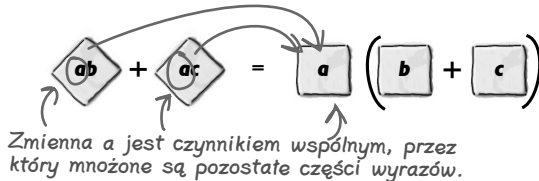
Jeżeli wyrażenie $xy = 0$, to albo x , albo y **MUSI** być równe 0 (ewentualnie obie liczby są równe 0).

Rozkładanie na czynniki oznacza wstawienie nawiasów

Zmienna a jest wspólna dla wyrazów ab i ac , a to oznacza, że wszystkie inne zmienne tych wyrazów są mnożone przez zmienną a . Dlatego też zmienną a nazywamy **czynnikiem wspólnym** wyrazów — czynnik ten pojawia się w każdym z nich.

Rozkładanie równania na czynniki oznacza wyprowadzenie czynnika wspólnego przed nawias zawierający pozostałą część wyrazów. Zgodnie z tą zasadą wyrażenie $ab + ac$ można zapisać jako $a(b + c)$.

Jeżeli masz do rozwiązania równanie $a(b + c) = 0$, możesz stwierdzić, że zachodzi warunek $a = 0$ lub $(b + c) = 0$. Wynika on z faktu, że zerowy wynik mnożenia dwóch czynników występuje wtedy, gdy przynajmniej jeden z nich jest równy zero.

Jeżeli ta sama zmienna pojawia się w więcej niż jednym wyrazie równania, możesz przeprowadzić rozłożenie tego równania na czynniki.

Zaostrz ołówek

- Która ze zmiennych równania $\mathbf{v}_{1k}^2 - \mathbf{v}_{10}\mathbf{v}_{1k} = 0$ pojawia się w obydwu jego członach?
- Równanie, w którym pojawiają się nawiasy, można zawsze uprościć do postaci bez nawiasów, na przykład $a(b + c) = ab + ac$. W ten sposób zmienna a staje się czynnikiem wspólnym obydwu wyrazów równania. Wiedząc to, zapisz równanie $\mathbf{v}_{1k}^2 - \mathbf{v}_{10}\mathbf{v}_{1k} = 0$ w taki sposób, by po jego lewej stronie znalazł się iloczyn jakiejś zmiennej i wyrażenia zapisanego w nawiasach.
- Gdy iloczyn dwóch czynników daje zero, przynajmniej jeden z nich musi być równy zero. Skorzystaj z tej wiedzy, by wyznaczyć dwie możliwe wartości zmiennej \mathbf{v}_{1k} , a następnie posłuż się kontekstem zadania do wskazania poprawnej odpowiedzi.

Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

- a. Która ze zmiennych równania $v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$ pojawia się w obydwu jego członach?

W obydwu wyrazach pojawia się zmienna v_{1k} .

- b. Równanie, w którym pojawiają się nawiasy, można zawsze uprościć do postaci bez nawiasów, na przykład $a(b + c) = ab + ac$. W ten sposób zmienna a staje się czynnikiem wspólnym obydwu wyrazów równania.

Wiedząc to, zapisz równanie $v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$ w taki sposób, by po jego lewej stronie znalazł się iloczyn jakiejś zmiennej i wyrażenia zapisanego w nawiasach.

$$v_{1k}^2 - v_{10}v_{1k} = 0$$

$$v_{1k}(v_{1k} - v_{10}) = 0$$

- c. Gdy iloczyn dwóch czynników daje zero, przynajmniej jeden z nich musi być równy zero. Skorzystaj z tej wiedzy, by wyznaczyć dwie możliwe wartości zmiennej v_{1k} , a następnie posłuż się kontekstem zadania do wskazania poprawnej odpowiedzi.

Rozwiązaniem równania jest $v_{1k} = 0$ lub $(v_{1k} - v_{10}) = 0$.

Gdyby miał być spełniony warunek $(v_{1k} - v_{10}) = 0$, oznaczałoby to, że $v_{1k} = v_{10}$, czyli pierwsza bila musiałaby poruszać się po zderzeniu z niezmienną prędkością, zupełnie jakby nie zderzyła się z drugą kulą. Takie rozwiązanie nie jest możliwe.

Drugim dopuszczalnym rozwiązaniem jest $v_{1k} = 0$. Odpowiedź ta wydaje się być poprawna, ponieważ w przypadku uderzenia jednej kuli bilardowej centralnie drugą, pierwsza z nich często zatrzymuje się.

Teraz wiesz już, jak radzić sobie ze zderzeniami sprężystymi

Pęd układu jest zachowany w każdym rodzaju zderzeń, zarówno w zderzeniach sprężystych, jak i w zderzeniach niesprężystych. **Energia** również jest zachowana zawsze, lecz w zderzeniach niesprężystych część energii mechanicznej może przyjąć postać energii wewnętrznej. Jeżeli zderzenie jest sprężyste, całkowita energia kinetyczna układu jest zachowana.

Rodzaj zderzenia określa się najłatwiej, stwierdzając, czy w efekcie zdarzenia któreś z ciał doznało odkształcenia. Jeżeli tak, wiadomo, że było to zderzenie niesprężyste, ponieważ cząsteczki zdeformowanego ciała zmieniły swoje położenie, czyli doszło do zwiększenia energii wewnętrznej tego ciała.

W każdym zadaniu opisującym zderzenie skorzystaj z zasady zachowania pędu. Jeżeli zderzenie jest sprężyste i masz do czynienia z dwiema niewiadomymi, posłuż się również zasadą zachowania energii.

Rozwiązując zadanie, w którym pojawia się zderzenie **sprężyste**, korzystaj zawsze z **zasady zachowania pędu**. Jeżeli występuje w nim tylko jedna niewiadoma, problem jest już właściwie rozwiązany.

Jeżeli w zadaniu pojawiają się dwie niewiadome, musisz zapisać drugie równanie. Wtedy niezastąpiona okazuje się zasada **zachowania energii**.

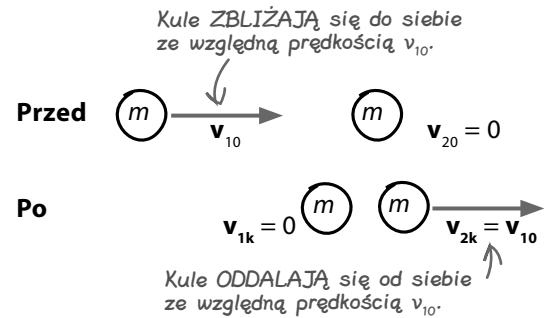
Prędkość względna w zderzeniu sprężystym zmienia kierunek

Rozwiązałeś właśnie problem zderzenia dwóch kul bilardowych — poruszającej się ze spoczywającą. Gdy poruszająca się kula uderza w kulę spoczywającą, sama zatrzymuje się, a druga kula, pozostająca dotąd w spoczynku, zaczyna się poruszać z prędkością równą prędkości pierwszej kuli przed zderzeniem.

Wyobraź sobie teraz, że siedzisz na szczycie drugiej kuli. Widzisz najpierw, jak zbliża się do Ciebie pierwsza kula, poruszająca się z prędkością v_{10} . Po zderzeniu wydaje się, że pierwsza kula oddala się od Ciebie z prędkością $-v_{10}$ (choć faktycznie porusza się przecież kula druga).

Zasada ta jest słuszna również w drugą stronę. Jeżeli po zderzeniu prędkość względna dwóch ciał ulega odwróceniu, wiadomo, że zderzenie to musiało być sprężyste.

Nie istnieją głupie pytania

To szczególny przypadek ogólnej zasady dotyczącej prędkości względnej w zderzeniach sprężystych, która mówi, że po **zderzeniu sprężystym** kierunek prędkości względnej ulega **odwróceniu**. Zasada ta jest spełniona również wtedy, gdy obydwa ciała są początkowo w ruchu.

P: Czy w każdym zadaniu dotyczącym zderzeń sprężystych musimy używać zasady zachowania pędu ORAZ zasady zachowania energii?

U: Nie zawsze. Czasami w zadaniu pojawia się tylko jedna wielkość niewiadoma. W takim przypadku wystarczy Ci jedno równanie.

P: Z którego równania powinienem skorzystać, jeżeli nie znam wartości tylko jednej z prędkości — z zasady zachowania pędu czy z zasady zachowania energii?

U: Lepiej korzystać z zasady zachowania pędu, ponieważ w zadaniach tego typu zwrot wektora prędkości ma znaczenie. Zasada zachowania pędu daje informacje nie tylko o wartości wektora prędkości, ale również o jego zwrocie, ponieważ pęd jest także wektorem.

P: Czy równanie energii kinetycznej zawiera informację o kierunku wektora prędkości?

U: Nie, ponieważ energia kinetyczna jest wielkością skalarną. Ciało o pewnej masie ma zawsze taką samą energię kinetyczną, niezależnie od kierunku prędkości.

P: Czy z równania energii kinetycznej da się odtworzyć zwrot wektora prędkości?

U: Równanie energii kinetycznej ma postać $E_k = \frac{1}{2}mv^2$. Prędkość jest tu **podnoszona do kwadratu**. Wynik mnożenia dwóch liczb dodatnich jest dodatni, ale wynik mnożenia dwóch liczb ujemnych też jest dodatni.

Oznacza to, że niezależnie od znaku stojącego przy wartości v (a znak określa kierunek wektora) wyrażenie v^2 będzie zawsze dodatnie. To sprawia, że nie da się określić kierunku prędkości (wektora) z równania energii kinetycznej (skalara). Równanie to pozwala jedynie wyznaczyć wartość prędkości.

P: W zadaniu, które właśnie skończyłem rozwiązywać, pojawiły się dwie możliwe odpowiedzi. Jak określić, która jest poprawna?

U: Dwie odpowiedzi pojawiły się dlatego, że w równaniu energii kinetycznej występuje czynnik v^2 . Właściwą odpowiedź wskażesz dopiero po rozważeniu kontekstu zadania. Wybierz tę, która ma sens z punktu widzenia fizyki.

P: Co mam zrobić, gdy zderzenie sprężyste zajdzie pod pewnym kątem, a nie wzdłuż linii prostej?

U: Pamiętaj, że najpierw powinieneś skorzystać z zasady zachowania pędu. W przypadku zderzenia pod pewnym kątem rozłóż wektory na składowe i zastosuj zasadę zachowania pędu do każdej ze składowych (robiłeś coś takiego w rozdziale 12.).

P: Czy prędkość względna w zderzeniu sprężystym zawsze ulega odwróceniu? Nawet gdy ciała mają różne masy?

U: Tak. Wyobraź sobie gumową piłkę odbijającą się od ściany. Piłka leci w kierunku ściany z prędkością v , a następnie odbija się od niej z prędkością $-v$ (przy założeniu, że zderzenie jest całkowicie sprężyste). To samo będzie miało miejsce w miej skrajnym przypadku — prędkość względna ulegnie odwróceniu.

Zderzenia w bilardzie działają doskonale!

Programista wprowadził do gry kod zgodny z Twoimi wskazówkami. Rozwiązanie okazało się strzałem w dziesiątkę!

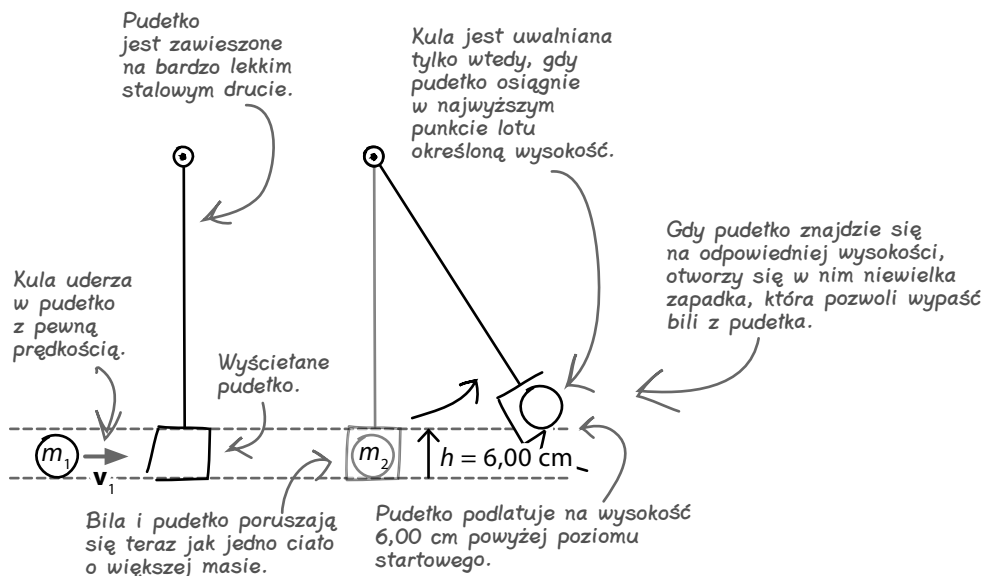
Ale na kilka dni przed premierą gry znów zgłosił się do Ciebie z nowym, trudniejszym problemem...

Dzięki Twoim wskazówkom dotyczącym zderzeń sprężystych prawie skończyłem pracę nad grą, ale chciałbym, żebyś rzucił okiem na to rozwiązanie sztuczki bilardowej. Coś się w nim nie zgadza, ale nie mam pojęcia co. Pomożesz?

Strzał zaprzeczający grawitacji, który wymaga nieco doszlifowania...

Gracz może zdecydować się na uruchomienie gry w specjalnym trybie, w którym da się wykonywać sztuczki bilardowe z użyciem przedmiotów niepojawiających się zazwyczaj na stołach do gry. Programista ma kłopot z konkretną sztuczką, polegającą na wbiciu bili do wyściełanego obiciem pudełka. Pudełko ma podlecieć z bilą w górę i jeżeli w najwyższym punkcie lotu osiągnie określoną wysokość (6,00 cm), uwolni bilę.

Na czym polega błąd w rozumowaniu programisty?

Programista próbował samodzielnie obliczyć prędkość, z jaką gracz ma uderzyć w bilę, korzystając z tego, czego nauczył się go na temat **zasady zachowania energii**.

Założył, że początkowa **energia kinetyczna** kuli zostaje przekształcona w **energię potencjalną** kuli i pudełka, które podlatują na wysokość 6,00 cm powyżej poziomu początkowego (rozwiązanie tego zadania za pomocą sił i równań ruchu byłoby bardzo skomplikowane!).

Jednak okazało się, że obliczona przez niego prędkość kuli jest mniejsza niż zmierzona w czasie testów wykonanych przez prawdziwego gracza. Gracz musi uderzyć bilę z większą prędkością, a programista nie wie, gdzie tkwi błąd.

Czyli energia kinetyczna piłki zamienia się w energię potencjalną... Muszę też pamiętać, że masa bili + masa pudełka to więcej niż masa bili. Ale dlaczego odpowiedź wychodzi zła?!

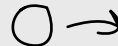
Zaostrz ołówek

Musisz się zastanowić, na czym polega błąd programisty. Po prawej stronie znajdziesz notatki z jego obliczeniami, a poniżej masz nieco miejsca na wyjaśnienie jego pomyłki.

Masa piłki to 165 g, a masa pudełka to 95 g.

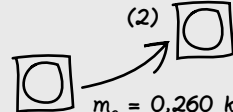
(1)

$$m_1 = 0,165 \text{ kg}$$

$$v_1 = ?$$

(2)

$$m_2 = 0,260 \text{ kg}$$

$$v_2 = 0 \text{ m/s}$$

$$\text{Wysokość} = 0,060 \text{ m}$$

$$E_k \text{ kuli w (1)} = E_p \text{ kuli i pudełka w (2)}$$

Z zasady zachowania energii:

$$E_k = \frac{1}{2}m_1v_1^2 = m_2gh$$

$$v_1^2 = \frac{2m_2gh}{m_1}$$

$$v_1 = \sqrt{\frac{2m_2gh}{m_1}} = \sqrt{\frac{2 \times 0,260 \text{ kg} \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 0,060 \text{ m}}{0,165 \text{ kg}}}$$

$$v_1 \approx 1,36 \text{ m/s}$$

Ale w rzeczywistości gracz wykonujący tę sztuczkę musi nadać bili większą prędkość. Nie mam pojęcia dlaczego! Wrrrr!

Sprężyste czy niesprężyste?

Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

Musisz się zastanowić, na czym polega błąd programisty. Po prawej stronie znajdziesz notatki z jego obliczeniami, a poniżej masz nieco miejsca na wyjaśnienie jego pomyłki.

Masa piłki to 165 g, a masa pudełka to 95 g.

Programista założył, że cała energia kinetyczna kuli zostaje zamieniona na energię potencjalną grawitacji układu kula – pudełko.

Należy jednak pamiętać, że pudełko jest w środku wysłiefane obiciem. Kula wpadająca do pudełka zderza się niesprężysto z tym obiciem, więc energia mechaniczna układu nie jest zachowana.

Gdy bila uderza w ściankę pudełka, pokrywając je obicie odkształca się, przez co zwiększa się jego energia wewnętrzna. Oznacza to, że nie cała energia kinetyczna bili zostaje zamieniona na energię potencjalną grawitacji.

W efekcie gracz musi nadać piłce większą prędkość, by pudełko wzniosło się na odpowiednią wysokość, co widać po wynikach testów przeprowadzonych w rzeczywistości.

(1)

$$m_1 = 0,165 \text{ kg}$$
$$v_1 = ?$$

(2)

$$m_2 = 0,260 \text{ kg}$$
$$v_2 = 0 \text{ m/s}$$
$$\text{Wysokość} = 0,060 \text{ m}$$

$$E_k \text{ kuli w (1)} = E_p \text{ kuli i pudełka w (2)}$$

Z zasady zachowania energii:

$$E_k = \frac{1}{2}m_1v_1^2 = m_2gh$$

$$v_1^2 = \frac{2m_2gh}{m_1}$$

$$v_1 = \sqrt{\frac{2m_2gh}{m_1}} = \sqrt{\frac{2 \times 0,260 \text{ kg} \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 0,060 \text{ m}}{0,165 \text{ kg}}}$$

$$v_1 \approx 1,36 \text{ m/s}$$

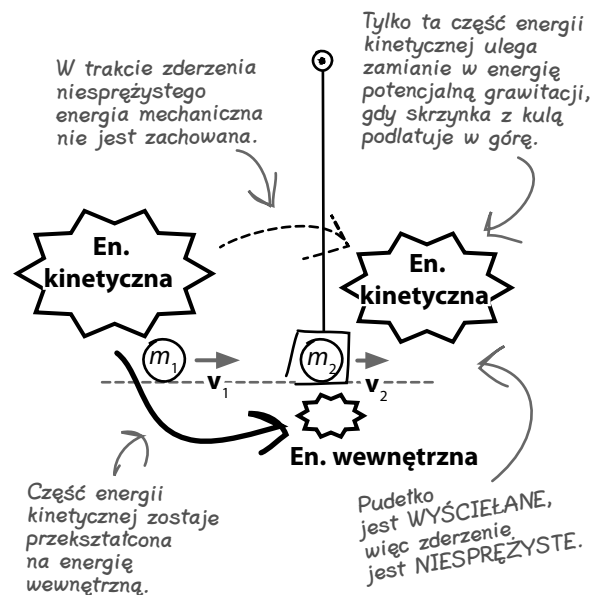
Ale w rzeczywistości gracz wykonujący tę sztuczkę musi nadać bili większą prędkość. Nie mam pojęcia dlaczego! Wrrr!

Początkowe zderzenie jest niesprężyste, więc energia mechaniczna układu nie jest zachowana

W chwili zderzenia kuli z obitą **wysciółką** ścianą pudełka część energii kinetycznej piłki zostaje przekształcona w **energię wewnętrzną**. Zderzenie jest **niesprężyste**. Pudełko jest pokryte od wewnątrz odkształcającą się wysciółką, przez co energia mechaniczna układu zmniejsza się o wartość zmiany energii wewnętrznej związanej z odkształceniem obicia.

Z tego wynika, że założenie programisty dotyczące zamiany energii kinetycznej kuli na energię potencjalną grawitacji układu bila – pudełko jest niepoprawne.

Zanim zabierzesz się za obliczenia, zastanów się, czy zderzenie jest sprężyste, czy niesprężyste.

Zderzenie niesprężyste opisz zasadą zachowania pędu

Cała sztuczka w opisie tej sztuczki polega na rozłożeniu jej na dwa etapy.

Etap pierwszy to zderzenie kuli z pudełkiem. To zderzenie **niesprężyste**, więc spełniona jest zasada zachowania pędu, ale energia mechaniczna nie jest już zachowana. Ponieważ znasz masy kuli i pudełka, możesz użyć zasady zachowania pędu, by uzależnić ich prędkość po zderzeniu (czyli również ich energię kinetyczną) od początkowej prędkości kuli.

Drugi etap to uniesienie pudełka z piłką na określoną wysokość. **Energia kinetyczna** układu kula – pudełko zostaje w całości zamieniona na jego **energię potencjalną grawitacji**. Znasz **wysokość**, na jaką uniesie się pudełko, więc możesz wyznaczyć energię potencjalną układu. W ten sposób poznasz też energię kinetyczną układu po zderzeniu i prędkość kuli i pudełka, które uzależniłeś przecież od początkowej prędkości kuli.

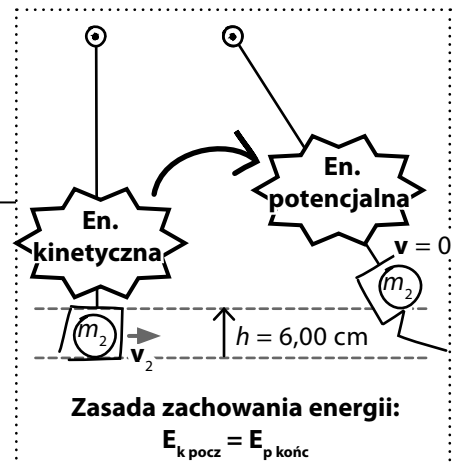
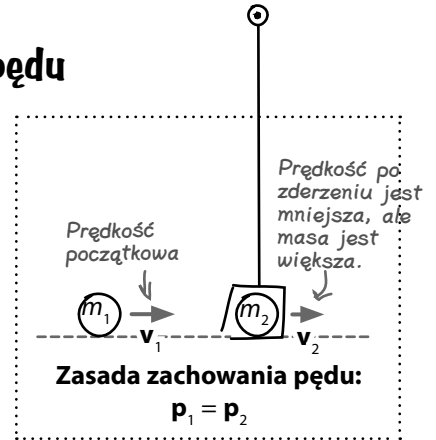
Pokaż, co potrafisz!

Zaostrz ołówek

Kula bilardowa o masie 165 g zostaje wbita do obitego wyściółką pudełka, które jest zaczepione na lekkim stalowym drucie, dzięki czemu może unieść się na pewną wysokość. Sztuczka zadziała wtedy, gdy pudełko z kulą osiągnie w najwyższym punkcie swojego lotu wysokość 6,00 cm ponad poziomem, z którego się unosi.

Oblicz prędkość początkową kuli, jeżeli masa pudełka wynosi 95 g.

Wskazówka: Zadanie rozwiążesz najszybciej, jeśli obliczysz prędkość, jaką muszą mieć kula i pudełko po zderzeniu, a potem cofniesz się do wcześniejszego etapu.

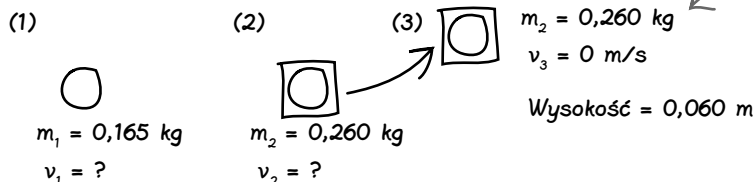
Zaostrz ołówek:

Rozwiązanie

Kula bilardowa o masie 165 g zostaje wbita do obitego wyściółką pudełka, które jest zaczepione na lekkim stalowym drucie, dzięki czemu może unieść się na pewną wysokość. Sztuczka zadziała wtedy, gdy pudełko z kulą osiągnie w najwyższym punkcie swojego lotu wysokość 6,00 cm ponad poziomem, z którego się unosi.

Oblicz prędkość początkową kuli, jeżeli masa pudełka wynosi 95 g.

E_k kuli i pudełka w (2) = E_p kuli i pudełka w (3)

Wyznaczam v_2 z zasady zachowania energii.

$$E_k = \frac{1}{2}m_2v_2^2 = m_2gh$$

$$v_2 = \sqrt{2gh} = \sqrt{2 \times 9,8 \text{ m/s}^2 \times 0,060 \text{ m}} \approx 1,08 \text{ m/s}$$

Wyznaczam v_1 z zasady zachowania pędu.

$$m_1v_1 = m_2v_2$$

$$v_1 = \frac{m_2v_2}{m_1} = \frac{0,260 \text{ kg} \times 1,08 \text{ m/s}}{0,165 \text{ kg}} \approx \underline{\underline{1,70 \text{ m/s}}}$$

Jeżeli chcesz obliczyć wartość prędkości w m/s, musisz prowadzić obliczenia w kg i m, a nie w g i cm.

Super! Skończyłem pracę nad kodem, więc teraz musisz już tylko poczekać, aż tantiemy wpłyną na Twoje konto!

To rozwiązanie różni się od pomysłu programisty, ponieważ używasz zasady zachowania energii w chwili, gdy kula jest już w pudełku.

Nie istnieją głupie pytania

P: Czyli czasami sama zasada zachowania energii nie wystarcza do rozwiązania zadania?

O: Właśnie. Jeśli energia wewnętrzna układu zmienia się w sposób ciężki do określenia (jak w przypadku deformacji wyściółki), sama wiedza o zachowaniu energii nie wystarczy, bo nie będziesz mógł przeprowadzić obliczeń!

P: Czy to znaczy, że energia wewnętrzna może zmieniać się w sposób pozwalający przeprowadzać obliczenia? Przecież nie można zobaczyć tego, co dzieje się wewnątrz ciała!

O: Jeżeli energia wewnętrzna ciała wzrasta wyłącznie z powodu wykonywania pracy przeciwko sile tarcia, zmiana energii wewnętrznej jest równa wyrażeniu $F\Delta x$, czyli całkowitej energii wykorzystanej na wykonanie pracy.

P: Co mam zrobić, jeśli nie będę mógł obliczyć, o ile wzrosła energia wewnętrzna?

O: Wtedy musisz skorzystać z zasady zachowania pędu, żeby opisać to zderzenie niesprężyste. W ten sposób poznasz wartość prędkości ciał po zderzeniu. Tej prędkości możesz użyć do obliczenia energii kinetycznej układu ciał po zderzeniu.

Poradnia pytań — wahadło balistyczne

Sztuczka bilardowa opisana w tym rozdziale to przykład zadania z wahadłem balistycznym. Nazwa tego urządzenia wiąże się z jego zastosowaniem do określania prędkości pocisku. Pomiar polega na oddaniu strzału do drewnianego klocka zawieszzonego na stalowych linkach i zmierzeniu wysokości, na jaką wychyli się klocek po trafieniu przez kulę. Najistotniejsze w tego typu zadaniach jest to, byś pamiętał, że zderzenie, które ma miejsce po trafieniu kulą w blok wahadła, jest zderzeniem niesprężystym. W związku z tym energia mechaniczna układu (tj. suma energii kinetycznej i energii potencjalnej) nie jest zachowana. W chwili zderzenia część energii mechanicznej zostaje przekształcona w energię wewnętrzną kuli i bloku drewna.

To słowo klucz mogące sugerować zderzenie sprężyste, ale charakter zderzenia zależy również od drugiego ciała biorącego w nim udział!

To słowa klucze tożsame ze stwierdzeniem „zderzenie niesprężyste”.

Nie zdołasz opisać zderzenia niesprężystego za pomocą zasady zachowania energii, więc w tej części zadania będziesz musiał postawić się zasadą zachowania pędu.

To stwierdzenie oznacza, że w obliczeniach nie musisz uwzględniać masy linki.

3. Kula bilardowa o masie 165 g zostaje wbita do obitego wyściółką pudełka, które jest zaczepione na lekkim stalowym drucie, dzięki czemu może unieść się na pewną wysokość. Sztuczka zadziała wtedy, gdy pudełko z kulą osiągnie w najwyższym punkcie swojego lotu wysokość 6,00 cm ponad poziomem, z którego się unosi.

Część początkowej energii kinetycznej kuli zostaje przekształcona w energię wewnętrzną układu.

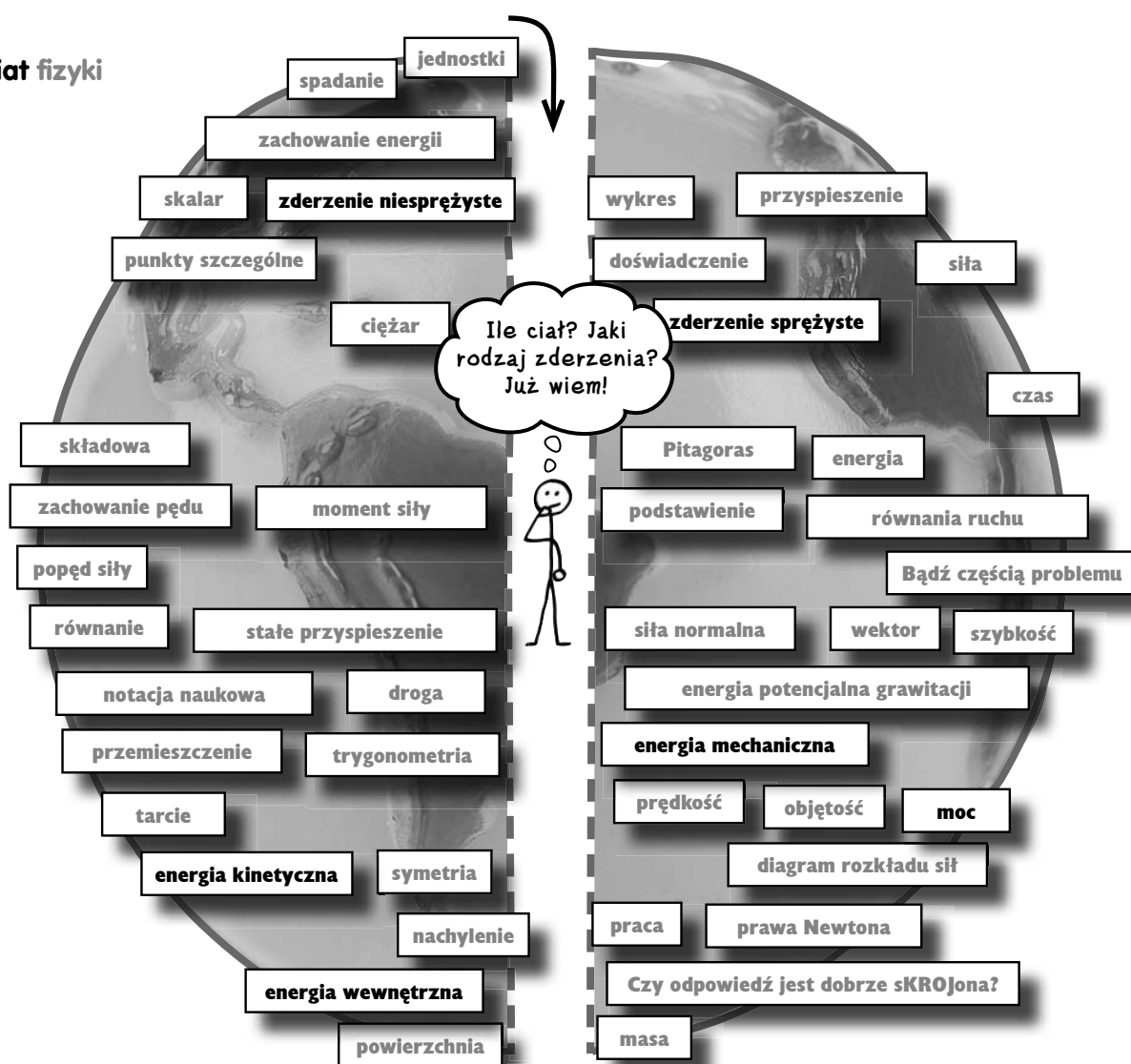
Oblicz prędkość początkową kuli, jeżeli masa pudełka wynosi 95 g.

Różnica poziomów powinna przywołać Ci na myśl energię potencjalną grawitacji.

Określ energię kinetyczną układu kula – pudełko po zderzeniu. Energia ta zostaje następnie zamieniona na energię potencjalną. Potem skorzystaj z zasady zachowania pędu, z której wyznaczysz prędkość początkową kuli.

Cała tajemnica rozwiązywania tego typu zadań polega na stwierdzeniu, czy w opisywanym problemie nie pojawia się czasem zderzenie niesprężyste. Dopiero gdy znajdziesz odpowiedź na to pytanie, możesz zabrać się za obliczenia. W zderzeniu niesprężystym pęd układu jest zachowany, ale całkowita energia kinetyczna przed zderzeniem ma inną wartość niż po zderzeniu. Dlatego najpierw musisz wyznaczyć z zasady zachowania energii prędkość nowej masy (pudełko + kula) po zderzeniu, czyli de facto jej energię kinetyczną. Potem z zasady zachowania pędu wyznaczysz prędkość początkową kuli.

Energia kinetyczna

Zdolność ciała do wykonania pracy związana z prędkością ciała.

Energia wewnętrzna

Całkowita energia kinetyczna i potencjalna wynikająca z przypadkowych drgań cząsteczek bądź ich ruchu w losowych kierunkach pojawiających się w skali mikroskopowej.

Energia mechaniczna

Suma całkowitej energii kinetycznej i całkowitej energii potencjalnej układu ciał w skali makroskopowej.

Moc

Tempo przekształcania energii na wykonanie pracy. Moc mierzymy w watach ($1 \text{ W} = 1 \text{ dżul na sekundę}$).

Zderzenie niesprężyste

Zderzenie, w którym pęd jest zachowany, ale energia kinetyczna nie.

Zderzenie sprężyste

Zderzenie, w którym zachowane są i pęd, i energia kinetyczna.

Niezbędnik fizyka

Masz już za sobą rozdział 14., więc możesz dodać do swojego przybornika nieco pojęć i utrwalić sobie pewne umiejętności pozwalające sprawdzać poprawność odpowiedzi.

Zderzenie niesprężyste

Mówimy, że zderzenie jest niesprężyste, jeżeli przynajmniej jedno z ciał biorących w nim udział zostaje w jakiś sposób odkształcone albo jeśli ciała tączą się w wyniku zderzenia.

Całkowity pęd układu jest zachowany, ale ponieważ w czasie zderzenia niesprężystego ciało trwale zmienia swój kształt, energia kinetyczna układu nie jest zachowana. Jej część jest przekazywana na zmianę energii wewnętrznej układu.

Różnica poziomów

Zawsze gdy w zadaniu pojawia się wzmianka o różnicy poziomów położenia ciała, warto zastanowić się nad rozwiązaniem go z wykorzystaniem zasady zachowania energii. Taki sposób rozwiązania jest prawie zawsze prostszy niż opisanie problemu równaniami ruchu.

Całkowita energia układu na początku zdarzenia musi być równa całkowitej energii układu na końcu zdarzenia, więc wszelkie zmiany energii potencjalnej grawitacji będą równe zmianom energii kinetycznej.

Pęd a energia kinetyczna

Zmiana pędu wiąże się z działaniem siły na ciało przez pewien czas.

Zmiana energii kinetycznej wiąże się z działaniem siły na ciało na pewnej drodze.

Zderzenie sprężyste

W czasie zderzenia sprężystego ciała nie ulegają odkształceniu i zawsze odbijają się od siebie.

Zderzenia sprężyste są trudniejsze w opisie matematycznym, ponieważ po zakończeniu zdarzenia nadal trzeba rozpatrywać dwa oddzielne ciała.

Na szczęście w czasie zderzenia sprężystego zachowane są i pęd, i energia kinetyczna, więc cały układ można opisać dwoma równaniami i wyznaczyć wartości dwóch niewiadomych.

Zatrzymywanie ciała

Jeśli chcesz szybko obliczyć siłę potrzebną do zatrzymania ciała na pewnej drodze, wyznacz jego energię kinetyczną.

Energia ta będzie równa pracy potrzebnej do pokonania siły tarcia w czasie hamowania. Ponieważ praca opisana jest równaniem $F\Delta x$, odnalezienie wartości siły nie powinno nastęrczać większych problemów.